

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Μάρτιον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 3

Η ΠΡΩΤΗ ΠΤΗΣΙΣ

(ἴδε σελ. 39)

ΤΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ

ἔπερ ἀπὸ σήμερον ὀνομάζεται ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ, δὲν διανέμεται μετὰ τοῦ φυλλαδίου τούτου, διότι ὅτε εἴχομεν ὑποσχεθῆ νὰ τὸ διανείμωμεν μετὰ τοῦ φυλλαδίου τοῦ Μαρτίου ἐλαμβάνομεν ὑπ' ὅψει τὴν συνήθη περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἐκδοσιν τοῦ φυλλαδίου. Τώρα ὅμως ἐκδιδόμενον ἐνωρίτερον, κατὰ παράκλησιν πολλῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἐκδίδωται, εἰ δυνατόν, τὴν πρώτην τοῦ μηνός, δὲν εἶνε, κατ' ἀνάγκην, δυνατόν νὰ ἐκδοθῇ καὶ διανεμηθῇ μετὰ τοῦ φυλλαδίου τοῦ Μαρτίου καὶ τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ, καθότι τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ ὑπελογίσαμεν ὡς μέλλουσαν νὰ γείνη βραδύ-

τερον. Ὡστε λίαν προσεχῶς θὰ εἶνε ἐντελῶς ἔτοιμον τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ καὶ θὰ σταλῇ πρὸς τοὺς ἀποκτήσαντας τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λάβωσι δωρεάν.

Σήμερον, διὰ νὰ ὀλιγοσεύσῃ ἡ περιέργεια τῶν μικρῶν μας φίλων, δημοσιεύομεν ἐκ τοῦ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΔΕΥΚΩΜΑΤΟΣ τὸ κάτωθι παιδικὸν Δραμάτιον τοῦ κ. Αἰμυλίου Εἰμαρμένου ἐπιγραφόμενον «Τὸ σπαθὶ τοῦ Παπποῦ», τὸ ὁποῖον ὅμως ἐν τῷ ΠΑΙΔΙΚῷ ΔΕΥΚΩΜΑΤΙ κοσμεῖται καὶ δι' ὠραιότατων εἰκονογραφιῶν. Τώρα ἀρκεσθῆτε μόνον νὰ τὸ ἀναγνώσητε, καὶ μάθετέ το διὰ νὰ τὸ παραστήσητε.

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ

Εἰς ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ	12 ἐτῶν	} ἀδελφοὶ		ΠΑΤΗΡ τοῦ Πυθαγ. καὶ τοῦ Θρασυβ.
ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ	11 »			ΠΑΠΠΟΣ

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον κομψῶς ἐσκευασμένον· εἰς τοὺς τοίχους ὑπάρχουσιν ἀνηρτημέναι εἰκόνες· εἰς τὸ μέσον τράπεζα στρογγύλη καὶ περὶ αὐτὴν ἔδραι.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Τὸ σπαθὶ τοῦ παπποῦ! ᾶ!

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. (Μετὰ λύπης). Τί νὰ κάμω τώρα; Θρασύβουλε, τί νὰ κάμω;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Καὶ πῶς σοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ τὸ πειράξῃς;

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ εἰξεύρω· ἐπερνοῦσα ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ γραφείου τοῦ παπποῦ καὶ εἶδα τὴν θύραν μισοανοικτήν· ἔσκυψα καὶ παρετήρησα· δὲν ἦτο κανεὶς· τότε δὲν ἐκρατήθην· ἠθέλησα νὰ ἐμβῶ εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου ποτὲ δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἐμβῶμεν μόνον μας, ὅπως εἰξεύρεις· καὶ ὅταν εἶδα κρεμασμένην εἰς τὸν τοῖχον τὴν φουστανέλα ἐκείνην τὴν κατατρυπημένην ἀπὸ σφαίρας, ὅταν εἶδα τὸ φέσι, τὸ μακρὸν τὸ καρυοφύλλι, ἐγὼ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶμαι διόλου καμωμένος διὰ τὸν πόλεμον, ἔγεινα διαφορετικός, ὡς νὰ μοῦ ἔδιδαν θάρρος, ἔγεινα σχεδὸν γενναῖος· ἀλλ' ὅταν πρὸ πάντων εἶδα τὸ σπαθὶ τοῦ ἐχάρισεν ὁ Μάρκος Βότσαρης ὅταν ἐπολεμοῦσε μὲ τὴν μάχην, μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ τὸ ἐγγίσω μὲ τὰς χεῖράς μου αὐτὸ τὸ

σπαθὶ τὸ ὁποῖον ἔπιασαν αἱ χεῖρες ἐκείνου τοῦ ἥρωος· ἀναβαίνω εἰς μίαν καθέκλαν καὶ τὸ ξεκρεμῶ· ἔξαφνα ἀκούω βήματα· νομίζω ὅτι ἔρχεται ὁ παπποῦς· προσπαθῶ νὰ τὸ κρεμάσω γρήγορα, γρήγορα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν βίαν μου, ἀπὸ τὸν τρόμον μου, μοῦ φεύγει ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ... πίπτει! ἐν πρᾶγμα μόνον ἐπρόφθασα καὶ εἶδα, ὅτι ἔγεινε δύο κομμάτια· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐθόλωσαν· ἐξάλισθην· μοῦ ἐφάνη ὅτι ὁλος ὁ κόσμος ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου· ἔπειτα μὲ κατέλαβε φόβος πολὺς, ἤρχισα νὰ τρέμω, καὶ χωρὶς κἄν νὰ τὸ σηκώσω ἀπὸ τὴν θέσιν του τὸ ἀφῆκα καὶ ἔφυγα. Ἀχ! ἀδελφέ μου, τί θὰ γείνω;...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ (Σκεπτόμενος). Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ παπποῦς θὰ λυπηθῇ πολὺ· τὸ ἀγαπᾷ τόσο ἐκεῖνο τὸ σπαθὶ!

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ (Μετὰ λύπης). Θὰ λυπηθῇ ναί, καὶ πολὺ! Καὶ ὁ πατέρας; ὅ,τι ἄλλο καὶ ἂν ἔκαμνα εἴμποροῦσε νὰ μοῦ τὸ συγχωρήσῃ, ἀλλὰ νὰ γείνω αἰτία νὰ λυπηθῇ ὁ παπποῦς! μόνον αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ συγχωρήσῃ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Καὶ ἂν σὲ τιμωρήσῃ;

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Ἄς μὲ τιμωρήσῃ! ἄς μὲ κάμῃ ὅ,τι θέλει· ὅ,τι καὶ ἂν μὲ κάμῃ τὸ ἀξίζω· τὸ πολὺ, πολὺ θ' ἀσθενήσω· δι' ἐμὲ ἡ μεγαλειτέρα τιμωρία εἶνε ἡ ἰδέα ὅτι ἐπροξένησα λύπην εἰς τὸν παπποῦν. Ὡ! μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ εἴμπορέσω ποτὲ ν' ἀντικρύσω τὰ βλέμματά του. Ἀχ! Θεέ μου, Θεέ μου, τί νὰ κάμω; (Προσπαθεῖ νὰ ἐξέλθῃ).

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Ποῦ πηγαίνεις μόνος καὶ τόσο λυπημένος; Μὴ φεύγῃς! Στάσου, νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σου.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Ἀφῆσέ με, σὲ παρακαλῶ, Θρασύβουλε· ἔχω μίαν ζάλην, μίαν ζάλην! (Θέτει τὰς χεῖράς του εἰς τοὺς κροτάφους του). Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ κεφαλὴ μου θὰ σπάσῃ ἐδῶ. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Καὶ τώρα θὰ τὸν τιμωρήσῃ ὁ πατέρας, καὶ αὐτὸς θὰ ἀσθενήσῃ!... Καὶ βέβαια θ' ἀσθενήσῃ· ὅπως καὶ μίαν ἄλλην φορὰν· αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας ἀπὸ τὴν πολλὴν του τὴν φιλοτιμίαν οὐδὲ τὴν μικροτέραν ἐπίπληξιν εἴμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ· εἶνε τόσο λυπημένος, τόσο ἀδύνατος, τόσο εὐαίσθητος· ἡ λύπη ἀμέσως τὸν καταβάλλει! τοῦ ἐπαναλαμβάνω πολλάκις ὅ,τι ἤκουσα νὰ τῷ λέγῃ μίαν ἡμέραν ὁ παπποῦς: «εἶνε ἐντροπὴ ἓνα παιδί δώδεκα ἐτῶν, ἐγγόνι μάλιστα ἀγωνιστοῦ, ν' ἀφίγῃ νὰ τὸ νικᾷ ὁ πρῶτος ἐχθρὸς τὸν ὁποῖον ἀπαντᾷ εἰς τὴν ζωὴν του—ἡ λύπη· διότι ἐχθρὸς μας εἶνε ἡ λύπη ἀφ' οὗ μᾶς προξενεῖ τόσο κακόν»· — «τὸ ἐννοῶ τὸ ἐλάττωμά μου, μὲ ἀπαντᾷ, ἀλλὰ δὲν εἴμπορῶ νὰ τὸ διορθώσω, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ὅλοι ὡσὰν ἐσέ»· Ἀλήθεια! ἐγὼ εἶμαι ἐντελῶς διαφορετικός· ὅταν λέγω ναί, ναί, ἐτελείωσε· ἐγὼ, μολονότι εἶμαι ἐν ἔτος μικρότερός του, βαστῶ εἰς ὅλα· ὁ παπποῦς λέγει ὅτι εἶμαι «ίσχυρός χαρακτήρ» καὶ ὅταν γείνω δεκατριῶν ἐτῶν καὶ τελειώσω τὸ Σχολαρχεῖον, θὰ μὲ βάλῃ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων διὰ νὰ γείνω στρατιωτικός· καὶ θὰ γείνω! Ὁ καυμένος ὁ Πυθαγόρας!... (Περιπατεῖ ὀλίγον). Ἀχ! Πόσον ἠθελα νὰ τὸν γλυτώσω ἀπὸ τὴν τιμωρίαν! Ἀλλὰ πῶς; (Σταματᾷ καὶ σκέπτεται) Τί εἴμπορῶ νὰ κάμω ἐγὼ διὰ νὰ μὴ τιμωρηθῇ; (Βαδίζει). Νὰ ἦτο κανὲν μικρὸν σφάλμα εἴμποροῦσα νὰ τὸ ἀναλάβω ἐγὼ· ἀλλ' αὐτό, ὅχι! δὲν φοβοῦμαι τὴν τιμωρίαν· χάριν τοῦ ἀδελφοῦ μου τὰ πάντα ὑποφέρω· ἀλλὰ νὰ δυσαρεσθῶν ἐναντίον μου ὁ παπποῦς καὶ ὁ πατέρας, νὰ χάσω εἰς μίαν στιγμὴν τὴν ἀγάπην

των, νὰ μὲ περιφρονήσουν, νὰ μὲ συχαθοῦν!... Ἀλλὰ πάλιν ὁ ἀδελφός μου τί θὰ γείνη; (Βαδίζει βιαίως). Ἰσα, ἴσα, διότι εἶνε πολὺ μεγάλο τὸ σφάλμά του πρέπει νὰ τὸ ἀναλάβω. Ναί! βέβαια! Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅσον περισσότερον ὑποφέρω, περιφρονηθῶ, τιμωρηθῶ, τόσο μὲγαλειτέρα θὰ εἶνε ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὸν ἀδελφόν μου. (Μετὰ τόνου). Ὁ Πυθαγόρας δὲν θὰ τιμωρηθῇ! ὅχι! Ἐγὼ, τὸ ἔσπασα τὸ σπαθὶ, ἐγὼ!... Ἀκούω βήματα. (Φαίνεται ἐρχόμενος ὁ πατήρ). Ὡ! ὁ πατέρας!... Ἐλα! Θάρρος! Ἐτοιμάσου Θρασύβουλε, συλλογίσου ὅτι ὁ Πυθαγόρας δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῇ!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΠΑΤΗΡ, ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ΠΑΤΗΡ (Τεταραγμένος). Εἷς ἀπὸ σῶς ἔσπασε τὸ σπαθὶ τοῦ παπποῦ. Ποῖος εἶνε;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ (Μετ' ἀποφάσεως). Ἐγὼ!

ΠΑΤΗΡ (Με φωνὴν κᾶπως ὀργίλην). Σὺ καὶ τολμᾷς καὶ τὸ ὁμολογεῖς μὲ τόσο θάρρος! Ὡς νὰ ἔκαμες, βλέπεις, καμμίαν καλὴν πράξιν καὶ καυχᾶσαι!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ (Μετ' ἀποφάσεως). Ἐγὼ, ἐγὼ τὸ ἔσπασα!

ΠΑΤΗΡ (Πλήρης ὀργῆς). Σιωπὴ! Δὲν ἔννοεῖς λοιπὸν πόσον βαρὺ εἶνε τὸ σφάλμα τὸ ὁποῖον ἔπραξες; ἔσπασες τὸ σπαθὶ τοῦ παπποῦ! τὸ ἱερώτερον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τὸν κόσμον! Ὡ! τώρα θὰ τὸ ἔμαθε! φαντάζομαι πόσον θὰ λυπηθῇ, πόσον θ' ἀγανακτήσῃ· σὺ νὰ γείνης αἷτιος λύπης εἰς τὸν παπποῦ!... ἐκεῖνος μᾶς ἔδωκε ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὑπερηφανεύομεθα ὅτι φέρομεν, διότι τὸ ἐτίμησεν ἐπὶ τῇ ἐτῇ πολεμῶν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐκεῖνος μᾶς ἔδωκε τὸν πλοῦτον τὸν ὁποῖον ἔχομεν, τὴν κοινωνικὴν μας θέσιν, τὰ πάντα, τὰ πάντα, καὶ τί ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς; ὀλίγην ἡσυχίαν διὰ τὸ γῆρας του, ὀλίγον σέβας εἰς τὰ λευκά του γένηα, ὀλίγην ἀγάπην διὰ νὰ ζήσῃ εὐχαριστημένος τὸν ὀλίγον καιρὸν τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς τοῦ ἐπιφυλάττει ἀκόμη νὰ ζήσῃ· καὶ σὺ, σὺ τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς τόσο πολὺ, σὺ διὰ τὸν ὁποῖον φιλοδοξεῖς τόσα πράγματα, ἀντὶ νὰ εἶσαι ἡ παρηγορία τοῦ γῆρατός σου, ἡ χαρὰ ἡ θερμαίνουσα τὰς τελευταίας του ἡμέρας, τί κάμνεις σὺ; γίνεσαι αἷτιος νὰ λυπηθῇ, σὺ τὸν δυσαρεστεῖς· σὺ θὰ τὸν στελῇς μίαν ὥραν προτῆτερα, πικραμένον, εἰς τὸν τάφον! (Δαμβάνει βιαίως τὸν Θρασύβουλον ἀπὸ τῶν ὤμων). Γρήγορα ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν! (Εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς φαίνεται ὁ Πυθαγόρας). Ἐκεῖ ὡς ἔνοχος ὡς κα-

τάδικος· ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα δὲν θὰ φάγῃς μαζὶ μας· σὲ διώκω ἀπὸ τὴν τράπεζαν ὅπως σὲ διώκω ἀπὸ τὴν καρδίαν μου αὐτὴν τὴν στιγμὴν· κ' ἐγὼ ἐσκόπευον νὰ σοῦ ἀγοράσω καὶ ὠρολόγιον! τὸ ὠρολόγιον μόνον σοῦ ἔλειψε, διὰ νὰ μετρήσῃς τὰς ὥρας τῶν ἀνοησιῶν σου! ὦ! οὐτε δακρύζεις καὶ! τόσον λοιπὸν αἰφνιδίως ἠῤῃσεν ἡ κακία ἐντός σου;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Εἰσέρχεται ὁ Πυθαγόρας ὡχρὸς καὶ τεταραγμένος· προχωρεῖ πρὸς τὸν Θρασύβουλον τὸν ὑποτὸν βλέπει εἰς τὴν γωνίαν.

ΠΑΤΗΡ, ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ΠΑΤΗΡ. Πυθαγόρα!

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ("Εντρομος καὶ μὲ τρέμουσαν φωνήν). Πατέρα!...

ΠΑΤΗΡ. Σὲ ἀπαγορεύω νὰ τὸν πλησιάξῃς αὐτόν· μίαν ἐβδομάδα θὰ μείνῃ μόνος, περιφρονημένος ἀπὸ ὅλους.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ('Ὡς μὴ πιστεύων). Ὁ Θρασύβουλος, πατέρα, ὁ Θρασύβουλος;...

ΠΑΤΗΡ. Βέβαια ὁ Θρασύβουλος! δὲν τὸ ἔμαθες; ἔσπασε τὸ σπαθί τοῦ παπποῦ.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Ὁ Θρασύβουλος, πατέρα, ὁ Θρασύβουλος;

ΠΑΤΗΡ. Ναί, βέβαια, ὁ Θρασύβουλος· τὸ ὠμολόγησε καὶ ὁ ἴδιος καὶ μὲ τόσην θρασύτητα μάλιστα!... (πρὸς τὸν Θρασύβουλον, αὐστηρῶς). Αὐτοῦ, αὐτοῦ, νὰ μείνῃς σὺ! (πρὸς τὸν Πυθαγόραν). Ἔλα, Πυθαγόρα, μαζὶ μου, ἀφῆσέ τον αὐτὸν ἐδῶ, μόνον του.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ (Συγκεκίνημενος προχωρῶν βήματά τινα πρὸς τὸν Θρασύβουλον καὶ βλέπων μὲ ἱκετευτικὸν βλέμμα τὸν πατέρα του). Πατέρα...

ΠΑΤΗΡ (Αὐστηρῶς). Σοῦ εἶπα ὅτι σὲ ἀπαγορεύω νὰ τῷ ὁμιλήσῃς!

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ (Πλησιάζας πρὸς τὸν Θρασύβουλον καὶ μὲ σιγαλὴν καὶ συγκεκίνημένην φωνήν). Σὺ, Θρασύβουλε, πήγαινε, μὲ τὸν πατέρα, σὺ, Θρασύβουλε. Ἐγὼ, πρέπει νὰ σταθῶ εἰς τὴν γωνίαν· ἰδική μου εἶναι αὕτη ἡ θέσις.

ΠΑΤΗΡ (Μετ' ὀργῆς). Πῶς; παρακούεις; "ὦ! καὶ σὺ φιλοτιμείσαι, βλέπω, νὰ φανῇς ἄξιος τοῦ ἀδελφοῦ σου!... Γρήγορα, σοῦ λέγω, ἔλα μαζὶ μου!

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ('Ὁρμῶν πρὸς τὸν πατέρα του μετὰ δακρύων). Πατέρα... πατέρα... θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ καὶ ὅ,τι θέλεις κάμε με... ἐγὼ τὸ ἔσπασα· τιμώρησέ με, δειρέ με, σκότωσέ με· ἐγὼ τὸ ἔσπασα... Ὁ Θρασύβουλος εἶπε ποῦ τὸ ἔσπασε ἐκεῖνος διὰ νὰ μὴν τιμωρηθῶ ἐγὼ· μὴν τὸν τι-

μωρῆς τὸν Θρασύβουλον, πατέρα· ἐμένα νὰ τιμωρήσῃς γιατί ἐγὼ τὸ ἔσπασα, ἐγὼ, ἐγὼ...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ (πρὸς τὸν Πυθαγόραν σιγᾶ, ὡς δυσηρεστημένος). Σιώπα δά, καὶ μένε Πυθαγόρα!... (πρὸς τὸν πατέρα). Ἐγὼ τὸ ἔσπασα.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Μὴ τὸν πιστεύῃς, πατέρα· τὸ λέγει ἐπίτηδες διὰ νὰ τιμωρηθῇ αὐτός. (πρὸς τὸν Θρασύβουλον) Σὺ τὸ ἔσπασες; Καλά. Καὶ ἂν τὸ ἔσπασες σὺ, εἶπέ μου λοιπὸν ποῦ τὸ ἔσπασες;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ('Εν στενοχωρίᾳ). Ποῦ τὸ ἔσπασα!

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Εἶδες λοιπὸν ὅτι δὲν τὸ ἔσπασες σὺ; Ἐγὼ τὸ ἔσπασα.

ΠΑΤΗΡ ('Ὁρμῶν καὶ ἐναγκαλιζόμενος καὶ καταφιλῶν πολὺ συγκεκίνημενος τὸν Θρασύβουλον). Θρασύβουλέ μου... παιδί μου... εἶσαι εὐγενὴς καρδιά!... ὦ! πόσον σὲ παρεγνώρισα!... Σὺ ἐδείκνυες αὐταπάρνησιν, γενναιότητα, καὶ εἰς ἐμὲ ἐφάνετο θρασύτης· ἔπρεπε νὰ σὲ θαυμάσω καὶ ἐγὼ ὠργίζομαι ἐναντίον σου. Πόσον ὑπερηφάνεσαι διότι ἔχω τοιοῦτον υἱόν! (βλέπων ἐρχόμενον τὸν Πάππον· μετὰ φωνῆς ἐκφραζούσης βαθεῖαν λύπην). Ἄ! τί κρίμα, τοιοῦτον εὐτύχημα νὰ ἔρχεται μαζὶ μὲ τοιοῦτον δυστύχημα!...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΠΑΠΠΟΣ, ΠΑΤΗΡ, ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
ΠΑΠΠΟΣ (πρὸς τὸν Θρασύβουλον καὶ Πυθαγόραν). Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου...

ΠΑΤΗΡ (Μετὰ λύπης). Καὶ τὸ σπαθί;

ΠΑΠΠΟΣ. Τὸ εἶδα πεταμένον κατὰ γῆς καὶ δύο κομμάτια. (πρὸς τὸν Θρασύβουλον καὶ Πυθαγόραν). Πρέπει νὰ εἰσθε προσεκτικοὶ ἄλλοτε· εἰξεύρετε ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ λυπήσῃτε ὅσον δὲν εἴμπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε; ὦ! ἂν ἔσπανε τὸ σπαθί μου, εἴμπορουσα ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου· ἀλλά, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἶνε τίποτε!

ΠΑΤΗΡ, ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ, ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ (Μετὰ χαρᾶς). Τί; Δὲν εἶνε τίποτε; Δὲν εἶνε τίποτε; δὲν ἔσπασε τὸ σπαθί;

ΠΑΠΠΟΣ. Ὅχι· ἔπεσε μὲ ὀρμὴν, φαίνεται, ἀπὸ ὕψηλὰ καὶ ἐξεκόλλησε μόνον ἡ λαβὴ· ἀλλ' αὕτη ἦτο ξεκολλημένη. (πρὸς τὸν Πατέρα). Σὲ διηγῆθην ἄλλοτε τὸ πῶς· εἶχα πληγωθῇ εἰς μίαν μάχην καὶ ἐκείτομαι ἀναισθητός μεταξὺ ἄλλων πληγωμένων συντρόφων· ὅταν συνήλθα, ἐσύρθη ὀλίγον καὶ ἔπειτα προσεπάθησα νὰ σηκωθῶ, ἀλλ' ἐγλίσθησα εἰς βαθεῖαν τινα χαράδραν· ὀλίγον ἔλειψε νὰ συντριφῶ ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας· ἐκράτουν τὸ ξίφος μου εἰς τὰς χεῖράς μου, τὰς ὁποίας ἤπλωσα ἐμπρὸς πίπτων, καὶ οὕτω ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας ἐθραύσθη ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους ἀντί

νὰ θραυσθῇ ἡ κεφαλὴ μου. Τότε ἔσπασε· ἔπειτα τὸ ἐκόλλησα καὶ ἐπολέμησα μάλιστα μὲ αὐτό. Τώρα δὲν ἔσπασε, ἐξεκόλλησε μόνον.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ (πλήρης χαρᾶς). Δὲν ἔσπασε! Δὲν ἔσπασε!

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ('Εκβάλλων στεναγμὸν ἀνακουφίσεως). "ὦχ! θαρρῶ ὅτι μία πλάκx ἐσηκώθη ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ τὸ στήθος μου!

ΠΑΤΗΡ (Προσβλέπων μετὰ συγκινήσεως τὸν Πάππον). Καὶ τώρα ἔμεινε τὸ εὐτύχημα χωρὶς τὸ δυστύχημα!

ΠΑΠΠΟΣ. Ποῖον εὐτύχημα;

ΠΑΤΗΡ (Μετὰ συγκινήσεως). Δὲν τὸ εἰξεύρετε; Ὁ Θρασύβουλος μας ἐφάνη γενναϊότατος, ἔδειξεν ἡρωϊκὸν χαρακτήρα· ὁ Πυθαγόρας τὸ ἔρριψε τὸ σπαθί καὶ ἐνόμισεν ὅτι τὸ ἔσπασε· ὁ δὲ Θρασύβουλος ἀνέλαβε μόνος του ὅλον τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς καὶ εἶπεν ὅτι τὸ ἔσπασεν ἐκεῖνος διὰ νὰ μὴ τιμωρηθῇ ὁ Πυθαγόρας· ἐγὼ, ὀργισθεὶς ἀπὸ τὴν τόλμην μὲ τὴν ὁποίαν ἔλεγεν ὅτι τὸ ἔσπασε, τὸν ἐπέπληξα, τὸν ἐπεριφρόνησα, τὸν ἐτιμώρησα, ἀλλ' αὐτὸς τὰ ὑπέφερε ὅλα, ὅλα ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ δὲν παρεπονέθη, καὶ δὲν διεμαρτυρήθη, καὶ δὲν εἶπε τίποτε, τίποτε!

ΠΑΠΠΟΣ (Συγκεκίνημενος). Ὁ Θρασύβουλος μου τὸ ἔκαμε αὐτὸ τὸ ἀνδραγάθημα; Εὐγε, Θρασύβουλε, εὐγε, παιδί μου, ἔλα νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω. Εὐγε, Θρασύβουλέ μου.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ('Ὁρμῶν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πάππου του). Τί τάχα ἔπρεπε ν' ἀφήσω νὰ τιμωρηθῇ καὶ ν' ἀσθενήσῃ ὁ Πυθαγόρας; ἀλλ' αὐτὸς δὲν μὲ ἀφῆκε νὰ τιμωρηθῶ, τὰ ἐφάνερωσε ὅλα.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Καὶ ὑπέφερε ἐμένα ἡ καρδιά μου νὰ βλέπω νὰ τιμωρῆσαι σὺ δι' ἐμέ; τί ἐνόμισες πῶς εἰς ὅλα εἶμαι δειλός;

ΠΑΠΠΟΣ (Θωπεύων τὸν Πυθαγόραν). Σὺ, Πυθαγόρα, ἔκαμες ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμῃς, ἀλλ' ὁ Θρασύβουλος ἔκαμε περισσότερο ἀφ' ὅ,τι ἔπρεπε· σὺ ἐφάνης τίμιος καὶ αὐτὸς γενναῖος· διὰ σὲ ἀρκετὸς ἐπαινος εἶνε ὅτι εἶσαι ἄξιος τοῦ ἀδελφοῦ σου (πρὸς τὸν Θρασύβουλον). Ἡμεῖς οἱ γέροντες μολοντοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μας ἐξασθενοῦν, βλέπομεν πολὺ βαθεῖα, ἕως μέσα εἰς τὰς καρδίας. Εἰς τὴν ἰδικὴν σου καρδίαν παρετήρησα ἐγὼ μεγάλα αἰσθήματα, καὶ δὲν ἠπατήθην· (ἐκλύων αὐτὸν πλησίον του). Ἔλα ἐδῶ, παιδί μου· ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἴμπορεῖ ν' ἀφοσιωθῇ διὰ τὸν ἀδελφόν του, θὰ εἴμπορῃ μίαν ἡμέραν ν' ἀφοσιωθῇ καὶ διὰ τὴν Πατρίδα του, θὰ ἔχῃ τὴν

δύναμιν νὰ ὑποφέρῃ, νὰ δεῖξῃ αὐταπάρνησιν καὶ δι' αὐτήν· τὸ εἰξεύρεις ἐκεῖνο τὸ σπαθί. (Μετὰ συγκινήσεως). Μοῦ τὸ ἐχάρισεν ὁ ἥρωας Μάρκος Βότσαρης, μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, μίαν ἐσπέραν, μετὰ τὸ τέλος μιᾶς μάχης κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνίκησαμεν· ἐπολέμησα εἰς τὸ πλευρό του ἐξ ὥρας· τὸ ἐνθυμοῦμαι ὡς νὰ εἶνε τώρα: «Τάσο», μοῦ εἶπε, μὲ τὴν γλυκεῖάν του φωνήν, κτυπῶν με εἰς τὸν ὦμον, «σοῦ τὸ χαρίζω αὐτὸ τὸ σπαθί· εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ· εἶσαι παλληκάρι»· καὶ μοῦ τὸ ἔδωκε· ὦ! μ' ἐπῆραν τὰ δάκρυα ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ ἔκλαια ὡς ἂν μωρὸ παιδί ἀπὸ τὴν συγκίνησίν μου!... ἐκεῖνο τὸ σπαθί ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Μάρκου ἦτον δι' ἐμέ ἡ μεγαλειτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς τιμὰς τοῦ κόσμου, τὸ πολυτιμότερον δῖπλωμα ἀνδρείας· δι' αὐτὸ μοῦ εἶνε τόσον ἱερὸν· πολὺ ἱερὸν· ἀφ' οὗ λοιπὸν αὐτὸ τὸ σπαθί ἐγενεῖν αἰτία νὰ δεῖξῃς τὸν γενναῖόν σου χαρακτήρα... ἄς εἶνε ἰδὴ κόν σου!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ('Εξαλλος ἀπὸ χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν). Τὸ σπαθί σου;

ΠΑΠΠΟΣ. Ναί, σοῦ τὸ προσφέρω· (Στενάζων καὶ σείων τὴν κεφαλὴν του). Ἀῖ! Τὰ ἰδικά μου χεῖρα τρέμουν πλέον καὶ δὲν εἴμπορουν νὰ τὸ μεταχειρισθῶν. Ὅταν μετ' ὀλίγον ὁ θάνατος ἔλθῃ καὶ μοῦ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ μοῦ σταυρώσῃ τὰ χεῖρα εἰς τὸ στήθος μου, τὸ ἱερὸν αὐτὸ σπαθί, θὰ εἶνε ἰδική σου κληρονομία, (μὲ τόνον) καὶ κύτταξε καλά, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα σου, νὰ ἐνθυμηθῇς τίνος χεῖρα μοῦ τὸ ἔδωκαν...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Καὶ τίνος χεῖρα τὸ ἐκράτησαν θὰ ἐνθυμηθῶ, παπποῦ, καὶ τίνος χεῖρα τὸ ἐκράτησαν· ὦ! σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι!...

ΠΑΠΠΟΣ. Ἔλα λοιπὸν τώρα νὰ τὸ ἰδῇς καὶ νὰ τὸ φιλήσῃς τὸ σπαθί σου. (Ἐξέρχεται. Προπορεύεται ὁ Πάππος, εἶτα ὁ Πατήρ, εἶτα οἱ δύο ἀδελφοί).

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ('Εν ᾧ ἀπέρχονται, ἐναγκαλιζόμενος τὸν ἀδελφόν του μετὰ πολλῆς συγκινήσεως). Πυθαγόρα, εἶμαι εὐτυχής, ὦ! πολὺ εὐτυχής· καὶ δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ ὅτι εἰς σὲ τὴν χρεωστῶ τὴν εὐτυχίαν μου.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Εἰς ἐμέ; ὅχι· θαρρεῖς ὅτι θὰ εἶμαι τόσον ἀνάνδρος νὰ οἰκειοποιηθῶ τὴν μεγαλοφυλίαν σου ὅπως σὺ τόσον γενναῖος καὶ οἰκειοποιήθῃς τὸ σφάλμα μου; ὅχι εἰς ἐμέ! τὴν εὐτυχίαν σου τὴν χρεωστῶ εἰς τὴν μεγάλην καρδίαν σου!...

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΙΣΤΡΟΥ

Εἰς τί οἱ πατέρες μεταχειρίζονται τὸν καιρὸν των;

Εἰς τί; Ὅπως ἐργάζονται καὶ κερδίζουν χρήματα, διὰ νὰ μὴ στερεῶνται τίποτε τὰ ἀγαπητὰ των τέκνα.

Διὰ νὰ ἔχωσι τὰ τέκνα των μίαν μικρὴν καὶ μαλακὴν, μαλακὴν κλίνην, ἐντὸς κομποῦ καὶ μικροῦ δωματίου ἢ πλησίον τῆς κλίνης τῆς μητρὸς των.

Διὰ νὰ ἔχωσι τὰ τέκνα των καλὰ ἐνδύματα πολὺ ζεστὰ τὸν χειμῶνα, καὶ ἄλλα ὠραῖα διὰ νὰ τὰ φοροῦν τὰς Κυριακάς.

Διὰ νὰ ἔχωσι τὰ τέκνα των νὰ τρώγουν κατ' ἡμέραν τὸ πρωῒ, τὸ μεσημέρι καὶ τὸ ἑσπέρας, καὶ ἂν ἔχουν πολλὴν ὀρεξίν καὶ τὸ δειλινόν.

Ναί· ἰδοὺ εἰς τί οἱ πατέρες μεταχειρίζονται τὸν καιρὸν των.

Ὁ πατὴρ τῆς Κλειῦς εἶνε καθηγητὴς καὶ συγγράφει καὶ βιβλία, τὰ ὅποια θὰ ἀναγνώσουν βεβαίως καὶ οἱ μικροὶ μας συνδρομηταὶ ὅταν μεγαλώσουν.

Εἰς δὲ τὸ Γραφεῖόν του ἔχει ἓν μεγάλο κάβιστρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ρίπτει ὅλα τὰ χαρτιά,

τὰ ὅποια δὲν τῷ χρησιμεύουν. Ἐνῶ μίαν πρωΐαν ἦτο εἰς τὸ Γραφεῖόν του, ἀκούει κατὶ τι νὰ κινῆται ἐντὸς τοῦ κανίστρου. Κανεὶς ποντικὸς θὰ εἶνε, ἐσκέφθη! Βέβαια ποντικὸς! Ὡ! ὄχι, δὲν εἶνε ποντικὸς, διότι κάμνει γάβ! γάβ! καὶ γε-

λᾶ. Καὶ οἱ ποντικοὶ οὔτε γάβ! γάβ! κάμνουν, οὔτε γελοῦν. Ὁ πατὴρ παρατηρεῖ, καὶ τί βλέπει; τὴν Κλειῶν, ἥτις ἦτο κρυμμένη ἐντὸς τοῦ κανίστρου τοῦ πατρὸς τῆς μὲ τὸ μικρόν της κυνάριον, διὰ νὰ τὸν ἐκπληξῇ.

Ἀνεκαλύφθησαν. Ἡ Κλειῶν, γελῶσα, ἐξέρχεται τοῦ κανίστρου καὶ πηδᾷ ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πατρὸς τῆς, ὁ ὁποῖος ἐπίσης γελᾷ, καὶ πλήρης χαρᾶς λαμβάνει τὴν μικρὰν του Κλειῶν καὶ τὴν σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Καὶ ποῖος εἶνε εὐτυχέστερος ἐκ τῶν

δύο, ὁ πατὴρ ἢ ἡ Κλειῶν;

Ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε ὁ πατὴρ, διότι ἂν τὰ παιδιά ἀγαποῦν νὰ τὰ θωπεύουν οἱ γονεῖς των, οἱ γονεῖς ἀγαποῦν ἀκόμη περισσότερο νὰ θωπεύουν τὰ τέκνα των.

(Μιμησις)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ

Ἦσαν δύο ἀδελφάκια,
Δύο εὐμορφα παιδάκια,
Ἐνας ἦτον ὁ Κωστάκης,
Ἄλλος ἦτον ὁ Γεωργάκης.
Οἱ διδάσκαλ', οἱ γονεῖς των
Καὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς των
Ἀγαποῦσαν τὸν Κωστάκη,

Ὅχι ὅμως τὸν Γεωργάκη.
Ἐρωτᾶτε διὰ τί
Ἡ διάκρισις αὐτῇ;
Μάθετέ το: ὁ Κωστάκης
Ἦτον εὐτακτὸν παιδίον,
Ὁ δὲ κύριος Γεωργάκης
Ἦτον ἄτακτὸν παιδίον.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΤΗΣΙΣ

(Βλέπε τὴν ἐν σελίδι 33 εἰκόνα)

Σὲ δένδρῳ ἀνθοστόλιστο, μὲ ἀπαλὸ χορτάρι
Καὶ μὲ κλαδάκια τοῦ βουνοῦ φωλίτσα ἔχει στήσει
Ἀγαπημένο, ὀλόχαρο δύο πουλιῶν ζευγάρι
Καὶ μέσ' ἐκεῖνη τῇ φωλῇ πουλάκια ἔχει γεννήσει.
Πετᾶ φαγάκι νὰ τοὺς ἔβρῃ παντοῦ καλὴ μητέρα
Καὶ μὲ ἀγάπη καὶ φιλιὰ τὰ τρέφει νύκτα ἡμέρα.

Ὅταν ξυπνᾷ τὴν αὐγὴν, ξυπνᾷ καὶ τὰ παιδιὰ τῆς
Τὸ δένδρῳ τῆς μὲ τῇ γλυκεῖᾳ φωνῇ καλημερίζει.
Καὶ φεύγει καὶ ξανάρχεται τριγύρω στὴ φωλῇ τῆς
Καὶ ὅλη ἡμέρα ἔς τὰ μικρὰ παιδιὰ τῆς τριγυρίζει,
Φοβεῖται μὴ πουλὶ κακὸ περάσῃ ἐκεῖ πέρα,
Γιατ' ἀγαπάει τὰ παιδιὰ κάθε καλὴ μητέρα.

Καὶ φεύγει καὶ ξανάρχεται τ' ἀγαπημένο ταῖρι,
Ὅλο ἀγάπη καὶ φιλιὰ, ὅλο χαραῖς γεμάτο,
Εἰς τὸ μικρὸ τὸ ῥάμφος του λίγο φαγάκι φέρει.
Ἡ κάτω ἀπὸ τὴν γλῶσσά του λίγο νερὸ δροσάτο,
Καὶ τὰ πουλάκια μὲ φωναῖς ἀνοίγουν τὸ στόμα
Τὸ παίρνουν ἀπ' τὴ μάνα των κ' ἡ μάνα φεύγει ἀκόμα.

Αἴ! τώρα πλέον καὶ αὐτὸ τὸν κόσμον θὰ γνωρίσῃ,
Ὅα κελαῖδ' ἡ χαρούμενο, θὰ τρέχῃ νύκτα ἡμέρα
Κι' ὅταν κι' αὐτὸ καμμιὰ φορὰ πουλάκια θὰ γεννήσῃ,
Ὅα ζῇ γιὰ τὰ παιδάκια του σὰν τρυφερὴ μητέρα!
Ἡ μάνα του τὸ δίδαξε πρὶν μάθῃ νὰ πετᾷ,
Πῶς πρέπει πάντοτε κανεὶς νὰ ζῇ γιὰ ν' ἀγαπάῃ.

Ι. Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗ

Τὸν γνωρίζετε τὸν Παντελῆ;

Ἐγὼ τὸν γνωρίζω.

Ἐχει πολὺ μεγάλην ιδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν
του καὶ πολὺ μικρὰν κεφαλὴν.

Καὶ δὲν εἶνε περίεργον πῶς εἰμπόρεσε καὶ
ἐχώρεσε ἡ πολὺ μεγάλη αὐτῇ ιδέα, τὴν ὁποίαν
ἔχει διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἐντὸς τῆς πολὺ μικρᾶς
του κεφαλῆς;

Ὁ Παντελῆς εἶνε καὶ φιλόδοξος· θέλει δόξαν,
δόξαν· καὶ νὰ συνεννοούμεθα τί δόξαν θέλει·
ὄχι νὰ πράξῃ καμμιὰν μεγάλην πράξιν καὶ νὰ
δοξασθῇ, ὄχι· αὐτὸ οὔτε ἀπὸ τὸν νοῦν του διήλθε
ποτέ, ἀλλὰ θέλει ἐπίδειξιν, τιμὰς, φήμην.

Καὶ ἕως ὅτου νὰ τὴν ἀποκτήσῃ αὐτὴν τὴν
δόξαν, ἐπειδὴ ἐνδοξότερον, μεγαλειότερον, λαμ-
πρότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας θεωρεῖ
τὸν βασιλέα, προσπαθεῖ νὰ τὸν μιμηθῇ εἰς ὅλα,
εἰς ὅσα εἰμπορεῖ τοῦλάχιστον.

Τρέχει εἰς τοὺς δρόμους ὁ βασιλεὺς μὲ τὸν
μεγάλον του σκύλον Μῶψ, τρέχει καὶ ὁ Παν-

Ἰδέτε τὰ πῶς κάθονται μαζῇ συμμαζωμένα,
Τὸ ἓνα ἔς τ' ἄλλο ἀκουμβᾷ κι' ὅλα μαζῇ κινούνται,
Καὶ σὰν ἀθῶα, σὰν μικρὰ ἀδελφία ἀγαπημένα
Ξυπνοῦνε πάντα μὲ φιλιὰ καὶ μὲ φιλιὰ κοιμοῦνται.
Κοῦνια δὲν ἔχουν αὐτὰ καλοσυγυρισμένη
Μάχουν φωλίτσα μὲ λευκὰ λουλούδια στολισμένη.

Ἰδέτε τὴ μανούλα των πῶς κάθεται 'στὸ πλάι
Πῶς πρέπει νὰ πετάξουνε θαρρεῖς τὰ συμβουλευεῖ,
Καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ ἐκεῖ παραφυλάει.
Γιατὶ φτερά ἀδύνατα δὲν τὰ πολυπιστεύει.
Εἴν' ἡ φωλῇ των ὑψηλὰ κ' ἂν πέσουν... συμφορὰ των!
Δὲν θὰ τὰ σώσουν εὐκολὰ τ' ἀδύνατα φτερά των.

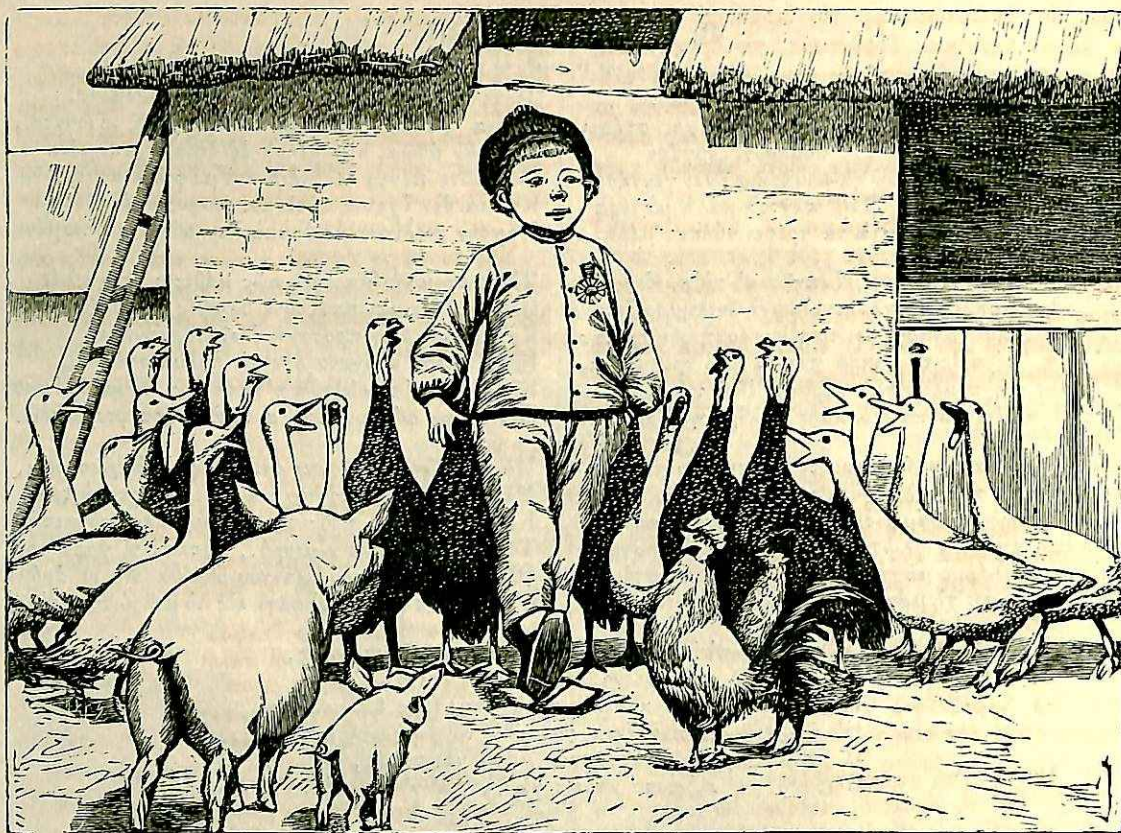
Μὰ ἓνα τὸ κατ' ὀρθωσέ· ἀπ' τῇ φωλῇ γλιστρεῖ,
Μὲ φόβον καὶ μὲ προσοχὴ ἀνοίγει τὰ φτερά του
Καὶ 'λίγο-λίγον πρὸς τὴ γῆ τρεμουλιαστὸ πετάει.
Τώρα δὲν εἶνε παιὶ μικρὸ... πετάει, τί χαρά του!
Ὅα λέγῃ ἔς τ' ἀδελφάκια του ὅσα θὰ 'δῇ, κι' ἀκόμα
Ὅε νὰ τοὺς φέρνῃ καὶ φαγὶ εἰς τὸ μικρὸ του στόμα.

τελῆς εἰς τοὺς δρόμους μὲ ἓνα μικρὸ σκυλάκι·
ἔχει ἄλογα ὁ βασιλεὺς καὶ τὰ ἵππευεῖ, ἔχει
καὶ ὁ Παντελῆς ἄλογον καὶ τὸ ἵππευεῖ...
ἐν μικρὸν καλάμι ἔχει Αὐλὴν ὁ βασιλεὺς, ἔχει
καὶ ὁ Παντελῆς αὐλὴν... τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας
των· ὅ,τι ἔχει ὁ βασιλεὺς προσπαθεῖ νὰ τὸ ἔχῃ
καὶ ὁ Παντελῆς.

Μίαν ἡμέραν παρατηρεῖ μὲ ἐκπληξί του ὅτι
δὲν ἔχει παράσημον.

— Ἐγὼ ὁ Παντελῆς νὰ μὴν ἔχω παράση-
μον, σκέπτεται. Τί Παντελῆς εἶμαι χωρὶς πα-
ράσημον!... Κ' ἐγὼ θὰ κάμω ἐν.

Καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἀρπάζει ἐν τεμάχιον
τενεκὲ τοῦ πετρελαίου. Τὸ κόπτει, τὸ διορθό-
νει, τὸ προσκαμδίζει, τὸ κολλᾷ, ἔπειτα τρέχει
καὶ εὐρίσκει μίαν λωρίδα ἀπὸ τὴν ποδιάν τῆς
ἀδελφῆς του διὰ ταινίαν, εὐρίσκει καὶ μίαν
καρφοβελόνην, καὶ υπερήφανος, εὐχαριστημένος,
συγκεκινημένος βαθύως διὰ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν
δίδει εἰς τὸν ἑαυτὸν του, κρεμᾷ μὲ ὅλην του

ΟΛΟΙ ΕΜΕΙΝΑΝ ΕΚΘΑΜΒΟΙ, ΕΚΣΤΑΤΙΚΟΙ, ΘΑΥΜΑΖΟΝΤΕΣ ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΩΝ!

τὴν μεγαλοπρέπειαν τὸ παράσημόν του εἰς τὸ στήθος του.

Τώρα πρέπει νὰ τὸν ἰδοῦν, πρέπει νὰ τὸν θαυμάσουν.

Ἄλλο πάλιν ζήτημα· ποῦ θὰ τοὺς εὔρῃ αὐτοὺς ποῦ τοῦ χρειάζονται διὰ νὰ τὸν θαυμάσουν;

Δοκιμάζει νὰ ἐξέλθῃ ὀλίγον εἰς τὸν δρόμον, καὶ ρίπτει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ κρυφὰ βλέμματα «νὰ ἰδοῦμεν θὰ προξενήσῃ ἐντύπωσιν τὸ παράσημόν του;» μερικοὶ οὔτε γυροῦν νὰ τὸν ἰδοῦν· ἄλλοι τὸν παρατηροῦν μὲ περίεργον βλέμμα, ἄλλοι γελοῦν ἀπ' ὀπίσω του· ἐν ἑκ τῶν παιδίων τῆς γειτονίας μιμούμενον, τὸν τόνον τῆς φωνῆς τὸν ὅποιον μεταχειρίζεται ὅταν φωνάζῃ τὸ πρῶτ' ὅταν περιβόλῃ «μὲ τὰ πράσσα! μὲ τὰ πράσσα!» τρέχει κατόπιν του φωνάζον: «μὲ τὸ παράσημον, μὲ τὸ παράσημον!» καὶ εἰς λοῦστρος τοῦ ἐκσφενδονίζει μίαν λεμονόκουπαν μὲ τόσῃ τέχνῃ κατὰ τοῦ παρασήμου ὥστε τοῦ ἀφαιρεῖ τὰ τρία τέταρτα τοῦλάχιστον τῆς λαμπρότητός του.

Τότε βλέπων ὅτι τὸ παράσημόν του δὲν κάμνει ἐντύπωσιν ἐπιστρέφει εἰς τὴν αὐλήν του.

Εἰς μίαν γωνίαν ἦσαν συνηθροσμένοι χῆνες, ἰνδιάνοι, χοῖροι, πετεινοί, ἔρνιθες.

— Ἀ! τοὺς ἐπέτυχ' ἀνέκραξε, ἰδοὺ ποῖοι θὰ θαυμάσουν τὸ παράσημόν μου!

Καὶ κορδωμένος, καμαρωμένος, μεγαλοπρεπέστατος, προῦχώρησεν εἰς τὸ μέσον αὐτῶν.

Τὴν ἔλευσιν του ὑπεδέχθη ὅλη ἐκεῖνη ἡ ὁμήγυρις μὲ ἄκραν σιωπὴν· οὔτε γρυλισμοί, ἡκούσθησαν, οὔτε κακκαρισμοί, οὔτε χηνισμοί, οὔτε γκλοῦ-γκλοῦ, οὔδ' ἐκουκουρεῖο, οὔτε βῆξ. Ὅλοι ἔμειναν ἔκθαμβοι, ἐκστατικοὶ θαυμάζοντες τὸ παράσημον ἐκεῖνο τοῦ κυρίου των.

Καὶ ἀπὸ τὸν πολὺν θαυμασμόν οἱ ἰνδιάνοι ὑψωσαν περισσότερο ὑπερήφανοι τὸν μακρὸν των τράχηλον, αἱ χῆνες ἤνοιξαν, ἤνοιξαν, ἤνοιξαν τὸ ῥάμφος των, ὥς ἂν ἐπρόκειτο νὰ καταδροχθίσωσι κανένα ὀρεκτικώτατον φλοῖον πεπονίου, ἢ ἔρνις ἐκαρφώθη εἰς τὴν θέσιν τῆς, ὃ ἀλέκτωρ

ἐκίνει ὡς δαιμονισμένος τὸν κόκκινον ὀδοντὸν λόφον του καὶ ἐφούντωνε τὰ δρεπανοειδῆ πτερὰ τῆς παρδαλῆς οὐρᾶς του, οἱ χοῖροι ἐκίνουν σπασμωδικῶς τὸ ῥύγχος των, ἐτέντονον τὰ ὠτά των, ἢ οὐρά των ἦτο τοιουτοτρόπως συνεστραμμένη εἰς τὰ νῶτά των, ὥστε ὁμοίαζε πρὸς ψιλὴν τεθειμένην ἐπὶ φωνήεντος,

Καὶ ὁ Παντελῆς ἐκαμάρωνεν, ἐκαμάρωνεν!

Ὡ ἀληθῶς τοὺς ἐπέτυχε τοὺς θαυμαστάς του!

Καλλιτέρους δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὔρῃ· τοιοῦτους ἐχρειάζετο καὶ τοὺς εὔρε.

Ἀ! μικροὶ μου φίλοι! εἴδετε βέβαια καὶ θὰ ἴδῃτε ἀκόμη πολλὰ παράσημα, ἀλλὰ μὴ σᾶς θαμ-

βώσῃ ἢ λάμψις των· ἐξετάσατε νὰ μάθητε τί ἀντιπροσωπεύει τὸ καθὲν ἐπὶ τοῦ στήθους, εἰς τὸ ὅποιον εἶνε κρεμασμένος: μέγαν νοῦν, μεγάλην καρδίαν, γενναϊότητα, φιλοπατρίαν μεγάλην; καὶ τότε μόνον θαυμάσατέ το· ἀλλ' ἂν δὲν ἀντιπροσωπεύῃ τίποτε ἀπ' αὐτά, τότε καὶ ἀδαμαντοκόλλητον ἂν εἶνε, σημειώσατέ το καλῶς εἶνε ἀπλοῦν τενεκεδένιο παράσημον.

Σᾶς τὸ λέγω φανερά, ὅταν κανεὶς ἀπὸ σᾶς θαυμάζῃ τοιαῦτα παράσημα, θὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐνθυμούμαι τὸ παράσημον τοῦ Παντελῆ καὶ τοὺς θαυμαστάς του!

Αἰμύλιος Εἰσαρμένος

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ

— Γεωργάκη, πάλι μ' ἄρχισες τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια . . .

Μάθαινε πρῶτα σὰν νερὸ τὸ μάθημά σου, καὶ καιρὸ θὰ ἔχῃς γιὰ παιχνίδια.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔλεγε ὃς τὸν Γεώργιο ἢ μαμά του, μὰ ὁ Γεωργάκης ὄλ' αὐτὰ τὰ νόμιζε γιὰ χωρατὰ, καὶ δὸς του τὴ δουλειά του.

Μόλις ὃς τὸ σπῆτι ἔφθανε ἀπ' τὸ σχολεῖο, πετοῦσε τὴ σάκκα του σὲ μιὰ γωνιά, καὶ ἔτρεχε ὃς τὴ γειτονιά, καὶ καρδιαιὲς κτυποῦσε.

— Γεωργάκη, ἔλα, διάβασε, μὴν τρέχῃς ὅλο ἔξω . . .
— Μαμά μου, τώρα δὲν ἔχω γιὰ διάβασμα καιρὸ, ἢ μισὴ στιγμὴ θὰ παίξω.

Μία βραδιὰ τὸν ἔκαμαν καὶ στρατηγὸ οἱ ἄλλοι μὲ ξύλινο σπαθὶ κοντό, καὶ μὲ χαρτένιο τρικαντὸ ἀπάνω ὃς τὸ κεφάλι.

Τότε νὰ βλέπατε χαραῖς ὁ Γεώργιος καὶ καμάρει! Ἐκεῖνη τὴ χρυσὴ βραδιὰ τὸν λέγαν ὅλα τὰ παιδιά τὸ πρῶτο παλληκάρι.

Μὰ μόλις ἢ μῆκε σπῆτι του κουνώντας τὰ φτερά του, μὲ ἓνα ξύλο νὰ καὶ νὰ τὸν ἔκαμε ὅτ' ἀληθινὰ Στρατάρχῃ ἢ μαμά του.

Γεωργίος Χ. Σοῦρης

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΟΡΦΑΝΟΝ

Πρὸ τινων ἡμερῶν μετέβην νὰ ἐπισκεφθῶ ἐν μικρὸν ὄρφανόν· πατέρα δὲν ἐγνώρισεν τὸ δυστυχές, διότι ἀπέθανεν πρὶν ἔτι αὐτὸ γεννηθῇ, ἢ δὲ μῆτηρ του ἀπέθανεν καὶ αὐτὴ πρὸ τινων μηνῶν καὶ ἔμεινε παντέρημον τὸ ταλαίπωρον εἰς τὸν κόσμον! ἀλλὰ μίαν ἀγαθὴν οἰκογένειαν τὸ εὐσπλαγχίσθη, τὸ περιέβαλε καὶ τὸ υἱοθέτησε.

— Ποῦ εἶνε ὁ μικρὸς Ἀλέκος; ῥώτησα, ἅμα εἰσῆλθον, τὴν εὐσπλαγγον κυρίαν, ἢ ὁποῖα ἀνέλαβε νὰ γείνη δευτέρα αὐτοῦ μῆτηρ. Εἴσατε εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτόν;

— Τὸ καῦμένο! μοὶ εἶπε σιγά, αὐτὸ εἶνε σωστὸ ἀγγελοῦδι. Εἶνε τώρα τόσο μῆνες ποῦ

ἀπέθανεν ἢ μῆτηρ του καὶ ὁμοῦς φέρεται ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ὅταν ἔζη. Ἀλήθεια! ἐλησμώνησα νὰ σᾶς εἶπω ὅτι τώρα εἶνε τιμωρία πῶς ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ παραπέτασμα.

— Τιμωρία! καὶ τί ἔκαμε;

— Ὡ τίποτε, ἀπήνησεν ἢ ἀγαθὴ γυνὴ· τοῦλάχιστον ἐγὼ δὲν εἰδεύρω νὰ ἔκαμε τίποτε. Ἀλλ' ὅταν τοῦ συμβαίῃ καμμίαν φορὰν νὰ κάμῃ κανὲν ἀπὸ ὅσα τοῦ ἀπηγόρευεν ἢ μῆτηρ του, πηγαίνει μόνον του καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος. Αὐτὴ εἶπε ἢ μόνη τιμωρία, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐπέβαλλεν ἢ μῆτηρ του ὅταν ἔζη.

— Καὶ ἐμάθατε τί σφάλματα κάμνει καὶ νομίζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἄξιον τιμωρίας;

— Πολλάκις, μὴ ἐννοοῦσα διατὶ νομίζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ παίστην, προσεπάθησα νὰ τὸ ἐμποδίσω νὰ τιμωρηθῇ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔδλεπον ὅτι ἐλυπεῖτο πολὺ καὶ ὅτι τὸ ἔπαιρνε τὸ παράπονον, ἀπεφάσισα νὰ μὴ τὸ ἐμποδίσω. «Ἡ Μητέρα τὸ θέλει» μοῦ λέγει.

Ὑπῆγα καὶ ἐζήτησα τὸν μικρὸν Ἀλέκον εἰς τὴν κρύπτην του.

— Ἀλέκο μου, ἔρχεσαι νὰ κάμωμεν ἓνα μικρὸν περίπατον, τῷ εἶπον, ἀνασύρασα ὀλίγον τὸ παραπέτασμα.

— Ναί, ναί, μοὶ εἶπε. Τώρα ὁ Ἀλέκος ἐγείρει φρόνιμος.

Εἶπε δὲ μὲ τοιοῦτον τόνον ἀφελείας αὐτάς

ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ (ΜΥΘΟΣ)

Ἦτο ἡ συνήθης ὥρα, καθ' ἣν κάμνει ἡ χελώνη τὸν περίπατόν της μόνη. Καὶ λοιπὸν ἐντὸς τοῦ Κήπου τοῦ βασιλικοῦ, πλησίον ἐκεῖ ὅπου πρασινίζει τῶν Λεόντων τὸ κλωβίον μ' ἀργὸν βῆμα, σκεπτικῇ, σεβασμῇ τις Χελώνη ἐπλανᾷτ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Φεύγων ἐκ τοῦ μαγειρείου, τὴν αὐτὴν στιγμήν περίπου ἔτρεχεν ἐντὸς τοῦ κήπου νέος Ποντικός καθ' ὅλα ζωηρὸς καὶ θαρραλέος, ὅπως τρέχει εἰς τὸν Κήπον τὸ ἀπόγευμα πᾶς νέος... εἰς τοὺς λέοντας ἐκεῖ, συνηντήθη ὁ μικρὸς μας κ' ἡ Χελώνη ἡ σκεπτικῇ.

Ὡς τὴν εἶδεν «Ἀ!» φωνάζει μὲ φωνὴν προσποιημένην, «ὦ! τὴν γρατὰν τὴν καὶμένην...» κύτταξε τί ἡλικία καὶ σηκόνει τόσο βάρος! Ὡς μητέρα μου, λυποῦμαι καὶ δὲν ἔχω κἄν τὸ θάρρος ἓνα λόγον νὰ σου πῶ καὶ νὰ σὲ παρηγορήσω, ὦ πο πο πο πο πό!...

«Ὁλην σου τὴν κατοικίαν εἰς τοὺς ὤμους σου νὰ φέρῃς πέ μου πῶς το ὑποφέρεῖς;... καὶ ὑπομονὴ ἂν ἦτο κατοικία καθὼς πρέπει, οὔτε σπήλαιον δὲν εἶναι... ὅστις, γρατὰ μου, σὲ βλέπει πῶς νὰ μὴ σε λυπηθῇ καὶ τοῦ τάφου τὴν γαλήνην πῶς νὰ μὴ σου εὐχηθῇ!...»

Κ' ἐρρητόρευεν ὁ ῥήτωρ καὶ τὸν ἔβλεπεν ἐκείνη καὶ τὴν κεφαλὴν ἐκίνει, χωρὶς λέξιν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς τῶσας φλυαρίας. Ἦρχισεν ἐκεῖνος πάλιν μετὰ νέας προθυμίας: «Βλέπεις, γρατὰ μου καλὴ, πῶς τῷ ὄντι εἶν' ἡ Τύχη ἄδικος πολὺ, πολὺ;...

«Κύτταξε· ὅς ἐμὲ πὺν νέον ποὺ δὲν ἔχω τόσην χρεῖαν, ἔδωκεν εἰς κατοικίαν τὰ Ἀνάκτορα ἐκεῖνα, κ' ἔχω καὶ τὸν Βασιλέα καὶ συγκατοικεῖ μαζί μου, ἐν ᾧ σὲ ποὺ εἶσαι γρατὰ βλέπεις πόσον σ' ἀδικεῖ; σὲ ἐφόρτωσ' ἓνα βράχον, καὶ σ' ἐκάρφωσεν ἐκεῖ...»

Ἐκ τοῦ «Λευκάματος» τοῦ 1871

τὰς ὀλίγας λέξεις, ὥστε, σᾶς βεβαιῶ, μοῦ ἤλθον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὤρμησα καὶ τὸ ἐνηγκαλίσθην καὶ τὸ ἐφιλήσα.

Τὸ καὶμένον!

Δὲν σᾶς συγκινεῖ καὶ σᾶς ἡ τρυφερωτάτη αὐτὴ ἐπιμονὴ τοῦ μικροῦ τούτου ὀρφανοῦ τὸ ὅποιον ὅπως ὑπακούσῃ εἰς ὅσα τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ του, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν της ἀκόμη, τιμωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁσάκις νομίζει ἐν τῇ παιδικωτάτῃ του σκέψῃ ὅτι παραβαίνει καμμίαν ἀπὸ τὰς παραγγελίας αὐτῆς;

ὦ! πόσοι, μὴ ἐκτελοῦντες τὰς παραγγελίας τῶν γονέων των, ἐνῶ τοὺς ἔχουν ζῶντας πλησίον των, ἔχουν ἀνάγκην νὰ λάβουν ὡς ὑπόδειγμα τὸ δυστυχὲς τοῦτο ὀρφανόν!

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Εἶπε· καὶ μὲ εἰρωνεῖαν ἔσεισε τὴν φαλακράν του κεφαλὴν καὶ τὴν οὐράν του. Καὶ τὸ βλέμμα του καρφώσας εἰς τὴς φίλης μας τὸ σῶμα ἤρχισε ν' ἀνοικοκλείῃ μὲ ταχύτητα τὸ στόμα, ὅπως κάμνουνσι κοινῶς ὅλ' οἱ ποντικοὶ ὁσάκις βλέπουν πρόσωπόν τινος.

Αἰφνης θόρυβος ἠκούσθη πρὸς τὴν Διμνηντῶνβατράχων... ἦτο εἰς τῶν ἀπομάχων· ὑπὸ τὸ βαρὺ τοῦ βήμα ἔτριζον ἐν ἀρμονίᾳ κατὰ γῆς διεσπαρμένα ξηρὰ φύλλα καὶ κλαδιά... ὁ καλὸς μας Ποντικός μόλις ἤκουσε τὸν κρότον, κ' ἔμεινεν ἐκστατικός... Καὶ τὰ ἔχασε... Ἰδέτε, προσπαθεῖ νὰ φύγῃ, ὅμως τὸν δεσμεύει κρύος τρόμος... Ἐλησμόνησεν ὁ φίλος ὅλην του τὴν εἰρωνεῖαν κ' εἰς τοὺς πόδας τῆς Χελώνης σύρεται μὲ αγωνίαν ζητῶν μέρος νὰ χωθῇ κ' ἐκ τοῦ φοβεροῦ κινδύνου, ὡς νομίζει, νὰ σωθῇ...

«Καλέ, τεῖν' αὐτά;» τῷ εἶπεν ἡ Χελώνη μειδιῶσα, «σὺ δὲ εἶπες τόσα τόσα δι' αὐτό μου... πῶς τὸ λέγεις; δι' αὐτὸ τὸ σπήλαιόν μου καὶ ἐδῶ νὰ ἔλθῃς τώρα καταδέχεσαι, κομψόν μου, σὺ ὁ μέγας καὶ πολὺς, ὁ καυχώμενος πῶς ἔχεις συγκατοίκους βασιλεῖς!...

«Ἐχεις... φόβους μόνον ἔχεις· ἐγὼ, τίποτε δὲν ἔχω, οὐδὲ νὰ μὲ σώσουν τρέχω... μόλις μὲ χωρεῖ, τὸ βλέπεις, τοῦτο δὲ τὸ σπήλαιόν μου, κ' εἶμαι εὐχαριστημένη, ἐπειδ' εἶνε ἰδικόν μου. Ὅμως ἐκουράσθην, καὶ... Ἀλλ' ὁ Ποντικός ποῦ εἶνε; Ἀ! ποῦ εἶσαι, Ποντικέ;...»

Κάμνει ἓνα δύο γύρους Ποντικὸν ν' ἀνακαλύψῃ, ἀλλ' αὐτὸς τὸ εἶχε στρίψῃ. — Ἀς τον κατακρίνῃ ὅστις δὲν ἠσθάνη ποτὲ τρόμον— Ἐφυγε καὶ ἡ Χελώνη ψιθυρίζουσα ὅς τὸν δρόμον: «Εὐτυχία, ὦ! πολλοὶ κάμνουν ὅτι σὲ γνωρίζουν, ἀπατῶνται πλὴν πολὺ...»

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ

Κύριε!

Πρὶν σᾶς εἶπω ὅ,τι σκοπεύω νὰ σᾶς εἶπω, νομίζω κατάλληλον νὰ σᾶς περιγράψω ὅποια εἶμαι διὰ νὰ γνωρίζετε ποία ἔχει τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γράφῃ.

Τὸ ὄνομά μου τὸ βλέπετε εἰς τὴν ὑπογραφὴν τῆς ἐπιστολῆς μου. Ὀνομάζομαι Χελιδὼν· εἶμαι μαῦρα ἐνδεδυμένη καὶ μόνον εἰς τὸ στῆθος μου φορῶ λευκά· αἱ πτέρυγές μου εἶνε μακραι καὶ στεναὶ καὶ εἰμπορῶ νὰ πετῶ ταχέως καὶ διαρκῶς· ἡ κεφαλὴ μου εἶνε μικρά, ἀλλ' ἡμεῖς αἱ χελιδόνες δὲν θεωροῦμεν κατηγορίαν μας νὰ ἔχωμεν μικρὴν κεφαλὴν, οἱ ὀφθαλμοὶ μου εἶνε μικροὶ μὲν καὶ αὐτοὶ ἀλλ' ἀπαστράπτοντες· ἡ δὲ οὐρά μου ἔχει σχῆμα ψαλίδος... ἡ ὅποια κόπτει μόνον τὸν ἀέρα ὅταν πετῶ.

Ἀφ' οὗ σᾶς ἔκαμα τὴν φωτογραφίαν μου, ἔρχομαι τώρα καὶ εἰς τὸ προκειμένον. Εἰξεύρετε, κύριε, ὅτι ἐγὼ καὶ αἱ ἄλλαι ὁμόφυλοί μου ἀγαπῶμεν τὴν ζέστην· μόνον εἰς αὐτὴν εἰμποροῦμεν νὰ ζῶμεν διὰ τοῦτο τὸ φθινόπωρον ὅταν ἀρχίξῃ νὰ κάμνῃ ψυχὸς φεύγομεν ἀπὸ τὸν τόπον σας, ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Μάρτιος τότε ἐπιστρέφομεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας Ἑλλάδα. Διότι τὴν ἀγαπῶμεν ἡμεῖς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ τώρα λοιπὸν θὰ ἔλθωμεν πάλιν· ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἔλευσίς μας εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀνησυχίας μου καὶ τῆς ἐπιστολῆς μου.

Εἰξεύρετε, κύριε, ὅτι ἡμεῖς δὲν ἔχομεν οἰκίαν ὡς τὰς ἰδικὰς σας· ἡμεῖς ἔχομεν φωλεάς· τὰς φωλεάς μας τὰς κατασκευάζομεν μόναι μας. Ἡμεῖς εἴμεθα καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες καὶ οἱ κτίσται.

ὦ! νὰ εἰξεύρετε τί κόπους καταβάλλομεν διὰ νὰ κτίσωμεν τὴν φωλεάν μας! Τὸ μόνον ἔργον λείον μας εἶνε τὸ ῥάμφος μας· μὲ αὐτὸ μεταφέρομεν καὶ προσκολλῶμεν τὸν πηλόν, μὲ τὸν ὅποιον κτίζομεν τὰς μικράς μας οἰκίας· ἀλλ' ἀφ' οὗ τὰς κτίσωμεν πρέπει νὰ τὰς στρώσωμεν

μὲ ἔπιπλα καὶ τότε πετῶμεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ συνάζομεν ἄχυρα, φρύγανα, μαλλία, καὶ ἐτοιμάζομεν μαλακὴν κλίνην διὰ τὰ μικρά μας.

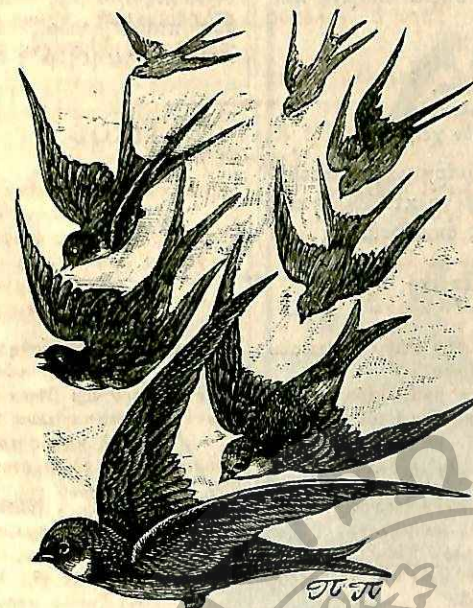
Τὰ μικρά μας! Ἀν ἔχετε μητέρα, κύριε, ἐρωτήσατέ τὴν μὲ ποῖαν ἀνυπομονησίαν ἐπερίμενε νὰ σᾶς γεννήσῃ. Ἐρωτήσατέ τὴν καὶ φαντασθῆτε καὶ τὴν ἰδικὴν μας ἀνυπομονησίαν. Ἡμεῖς γεννώμεν τέσσαρα-πέντε ψᾶ. Τὰ ἐπαύρομεν δώδεκα ἡμέρας καὶ δώδεκα νύκτας καὶ ἔξα-

φνα τί αἰσθανόμεθα ὑπὸ τὰς πτέρυγές μας; νὰ κινουῦνται τέσσαρα πέντε χελιδονάκια. Τὰ καὶμένα τὰ παιδάκια μας! Τότε γεμίζει ἡ καρδιά μας ἀπὸ ἐν ἄλλο αἰσθημα—τὴν στοργήν. Μὲ τί ἐνδιαφέρον! μὲ ποῖαν συγκίνησιν τὰ βλέπομεν νὰ μεγαλύνουν τὰ καὶμένα! Ὀλίγον κατ' ὀλίγον φυτρώνουν αἱ πτέρυγές των. Πρέπει νὰ μάθουν νὰ πετοῦν καὶ αὐτά. Αὕτῃ εἶνε ἡ ἀνατροφή τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ δώσωμεν ἡμεῖς εἰς τὰ παιδιά μας, καὶ τὴν δίδομεν μὲ τὴν μεγαλειτέραν φροντίδα· πετοῦμεν ἡμεῖς οἱ γονεῖς εἰς μίαν γειτονικὴν στέγην καὶ τὰ προσκαλοῦμεν τὴν ἄλλην ἡμέ-

ραν τὰ προσκαλοῦμεν εἰς ἐν δένδρον τὸ ὅποιον εἶνε μακρύτερα, ἔπειτα ἀκόμη μακρύτερα, ἕως ὅτου συνειθίσουν νὰ πετοῦν καὶ αὐτὰ ταχέως καὶ διαρκῶς· ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ μάθουν νὰ πετοῦν δὲν μᾶς ἀφίνουν νὰ φύγουν τὰ ἀγαπητά μας παιδιά, μᾶς ἀγαποῦν πολὺ, καὶ εἴμεθα εὐτυχεῖς, εὐτυχεῖς!

Ἀλλ' ὅμως, κύριε, ὑπάρχουν μερικὰ παιδιά, ὅχι ἰδικὰ μας, ἰδικὰ σας, ἀνθρώπων παιδιά, τὰ ὅποια ἔχουσι τὴν σκληρότητα νὰ μᾶς καταστρέφουν τὴν εὐτυχίαν μας κρημνίζοντα τὰς φωλεάς μας, συλλαμβάνοντα καὶ βασανίζοντα τὰ τέκνα μας.

Λυπηθῆτέ μας, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, λυπηθῆτέ μας καὶ εἰπέτε εἰς αὐτὰ τὰ παιδιά νὰ μὴ μᾶς κάμουν τόσο δυστυχεῖς!

Ἡμεῖς ποῖον βλάπτουμεν;

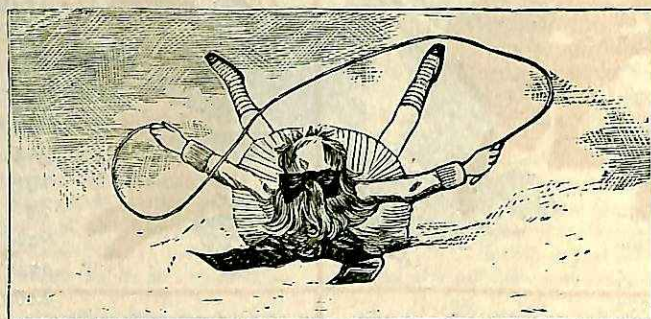
Τοῦναντίον ἡμεῖς φέρομεν τὸν καλὸν καιρὸν μαζῇ μας, τὴν ἀνοιξιν, τὰ ἀνθῆ.

Ἐπειτα σὰς τοὺς Ἑλληνας σὰς ἀγαπῶμεν πολὺ. Καὶ οἱ προπάτορές σας ἠγάπων πολὺ τοὺς προπάτοράς μας.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν ἐπερίμενον μὲ χαρὰν τὴν ἔλευσίν μας, εἰς μίαν νῆσον μάλιστα ἑλληνικὴν (τὴν Ῥόδον), τὰ παιδία ἔψαλλον καὶ ἰδιαιτέρον τραγοῦδι τὸ ὁποῖον, καθὼς μοῦ εἶπεν ἡ μάμμη μου, ἡ ὁποία τὸ ἔμαθεν ἀπὸ τὴν μάμμη τῆς καὶ ἐκείνη ἀπὸ τὴν ἰδικὴν τῆς, ἤρχιζε, κατὰ μετάφρασιν χελιδόνης τινὸς ἡ ὁποία ἔκαμνε καὶ στίχους, ὡς ἐξῆς:

Ἀπ' τὰ μακρυνὰ τὰ μέρη
Καλῶς ἦλθες, χελιδόνα,
Ποῦ μᾶς φέρνεις καλοκαῖρι
Καὶ μᾶς διώχνεις τὸν χειμῶνα.

Καὶ τώρα ἀκόμη εἰς πολλὰ μέρη μᾶς ἀγαποῦν τόσο πολὺ, ὥστε μᾶς ἀφίνουν νὰ κτίζωμεν τὰς φωλεάς μας καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐκκλησίας.

ΤΟ ΣΧΟΙΝΑΚΙ

— Γύρισε, μητέρα, 'δέ με
τί ὥραϊα ποῦ πηδῶ!
τί 'ψηλὰ ὅπου πετιέμαι!
— Τίτα, τρέμω σὰν σὲ 'δῶ.

— Μὰ γιὰ κύτταξε λιγάκι,
μητερούλα μου καλή,
πῶς γυρίζω τὸ σχοινάκι!
— Τίτα, πρόσεξε πολὺ!

Μὰ ἡ Τίτα ὀλοένα
τὸ σχοινάκι τῆς γυρνοῦσε,
καὶ τρελλά, χαριτωμένα,
δὶχως φόβῳ ἐπηδοῦσε.

Ἐθνικῶς δὲ ποῖαν σημασίαν ἔχομεν διὰ σὰς τοὺς Ἑλληνας, ὅσοι δὲν τὸ εἰξεύρουν ἄς τὸ ἀναγνώσουν εἰς τὴν «Διάπλασιν» εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦ Μαρτίου τοῦ 1880, ὅπως ἐγὼ ἤκουσα ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ὅπου εἶχον σταθῆ, ν' ἀναγινώσκη ἓν μικρὸν παιδίον.

Ἡμεῖς δὲν σὰς ζητοῦμεν τίποτε· δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τῆς τροφῆς σας· ἡμεῖς τρώγομεν μυίας καὶ ἔντομα· δὲν πιστεύω δὲ ὅτι οὔτε τὸ τερέτισμά μας νὰ σὰς ἐνοχλῇ, τοῦναντίον μάλιστα νομίζω ὅτι οἱ ποιηταὶ σας συχνὰ πυκνὰ τὸ ἐπαινοῦν εἰς τοὺς στίχους των.

Λυπηθῆτέ μας λοιπόν, κύριε, καὶ εἰπέτε εἰς ὅσα παιδία γνωρίζετε νὰ μᾶς ἀγαποῦν ὡς φίλους καὶ νὰ μὴ μᾶς καταδιώκουν ὡς ἐχθρούς.

Ἡ ἐγκάρδιος φίλη σας
Χελιδὼν

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς
Αἰμυλῖος

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κάτωθι 4 σκιαγραφημάτων

Πρόκειται καὶ πάλιν νὰ θέσητε εἰς ἐνέργειαν τὴν φαντασίαν σας καὶ τὴν εὐφυΐαν σας, μικροὶ μας φίλοι. Σὰς προτείνει ἡ «Διάπλασις» τὰ κάτωθι τέσσαρα μικρὰ σκιαγραφήματα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ ἐπιχειρήσητε νὰ συνθέσητε ἓν διήγημα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπινοήσητε μόνοι σας.

Τὴν τάξιν τῶν τεσσάρων σκιαγραφημάτων εἶνε ἐλεύθερος ἕκαστος νὰ τὴν μεταλλάξῃ ὅπως θέλει, ἀλλὰ δεόν νὰ ἐργασθῇ πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπομένων ὅρων τοῦ Διαγωνισμοῦ: α') τὸ διήγημά του νὰ μὴ περιέχῃ πλείονας τῶν 800 λέξεων· β') νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς 16 τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου· γ') νὰ φέρῃ τίτλον: Ἀπάντησις εἰς τὸν Ε' Διαγωνισμόν τῆς «Διαπλάσεως», ὑπὸ τὸν τίτλον δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμόν του (ἂν ἔχῃ) ὡς καὶ τὴν ἡλικίαν του, διότι δ') μόνον οἱ μὴ ὑπερβάντες τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας των δύνανται νὰ συμμετάσχωσι τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ προσεχοῦς Μαΐου θὰ δημοσιευθῇ τὸ βραβευθησόμενον διήγημα καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ γράψαντος αὐτό, ἂν μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν του. Τὰ δύο δευτερεύοντα θὰ ἐπαινεθῶσι, θὰ τύχῃσι δ' εὐφήμου μνείας ὅσα θὰ κριθῶσιν ἄξια αὐτῆς.

Ὡς ποῦ ἔξαφνα — Μαμά μου!
τρομασμένη ξεφωνεῖ!
ἔπεσα γιὰ ἰδέ με χάμου!
κτύπησα, μὰ... δὲν πονεῖ!

Ἄν πονῇ αὐτὴ τὸ ξέρει,
μὰ δὲν κλαίει· ἄντροπαλὴ
τῆς μητέρας τῆς τὸ χέρι
τρέχει ἀμέσως καὶ φιλεῖ.

Κι' ἀπὸ τότε πειὰ ἡ Τίτα
πάντοτε τὸ νοῦ τῆς ἔχει·
σὰν πηδᾷ «Μαμά γιὰ κύττα!»
δὲν φωνάζει· μὰ προσέχει.

ΣΑΠΦΩ ΔΗΛΑΔΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Η μικρά Ἑλπινίκη παρουσιάζεται εἰς τὴν μαμά της: — Μαμά, τῇ λέγει, ἀνοιξά τὸ κομὸ καὶ ἐπὶ τὰ τρία λουκούμια.

— Ἐκαμὲς πολὺ κακὰ, κόρη μου, ν' ἀνοίξης κρυφὰ τὸ κομὸ· ἦτο μία κακὴ πράξις, ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ, διότι τὸ ὁμολόγησες.

— Τότε μαμά, λέγει ἡ Ἑλπινίκη, δός μου ἀκόμη ἓνα λουκούμι, διότι ἐγὼ δύο μόνον πῆρα ἀπὸ τὸ κομὸ.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Εὐδόμου Ἀνθους.

Ὁ μικρὸς Πάτροκλος ὁσάκις κάμνει ἐλεημοσύνην κρύπτει πάντοτε τὴν μίαν τοῦ χεῖρα ἐντὸς τοῦ θυλακίου του.

Ὁ πατὴρ τοῦ ἀπορῶν τὸν ἐρωτᾷ μίαν ἡμέραν:

— Διατί, Πάτροκλε, ὅταν κάμνης ἐλεημοσύνην κρύπτεις πάντοτε τὸ ἓνα χεῖρ σου εἰς τὴν τσέπην;

— Διὰ τὴν μὴ βλέπῃ ἡ δεξιὰ ὅτι κάμνει ἡ ἀριστερά, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς μετριόφρων.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Πολυγράφου.

✠

— Ποῖον ἀγαπᾷς περισσότερον, τὸν Ἑκτορα (τὸ μικρὸν κυνᾶριον) ἢ τὴν κοῦκλάν σου; ἠρώτων τὴν μικράν Ἑλένην.

Ἡ Ἑλένη ἐσιώπα· τὴν ἠρώτησαν καὶ πάλιν, καὶ πάλιν, ἀλλ' ἐκείνη ἐσιώπα.

Τέλος πάντων ἀφ' οὗ ἐδίδασσε πολὺ, ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἐρωτῶντος αὐτὴν καὶ τῇ λέγει σιγὰ, σιγὰ:

— Τὸν Ἑκτορα ἀγαπῶ περισσότερον, ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ... μὴν τὸ πῆτε τῆς κοῦκλας μου!...

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Σπινθήρος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἡ Διάπλασις ἀκαταπαύστως ἐργάζεται, ἀκαταπαύστως ἐνεργεῖ πρὸς ἀπόκτησιν περισσοτέρων φίλων, διότι δὲν παρήτησε τὴν ιδέαν τοῦ νὰ ἐπισκέπτεται δις τοῦ μηνὸς τοὺς μικροὺς τῆς φίλους. Ἐχει τόσα πολλὰ νὰ τοῖς εἴπῃ, τόσα πολλὰ, ὥστε μὲ μίαν μόνον ἐπισκεψὶν κατὰ μῆνα δὲν προφθάνει νὰ τὰ λέγῃ ὅλα, πρέπει ἀφεύκτως νὰ κάμνῃ δύο ἐπισκέψεις τὸν μῆνα. Αὐτὸ πλέον τῆς ἐκαρφώθῃ μέσα εἰς τὸ μυαλὸ καὶ αἰωνίως σκέπτεται μὲ ποῖον τρόπον νὰ τὸ κατορθώσῃ. Εἰςέυρει ὅτι ὁ εὐκολώτερος τρόπος εἶνε νὰ αὐξήσῃ τὴν συνδρομήν, ἀλλὰ δὲν ἀποφασίζει νὰ τὸ κάμῃ διότι τότε δὲν θὰ δύναται νὰ τὴν ἀναγινώσκουν καὶ οἱ πεωχότεροι τῶν Ἑλληνοπαίδων, ὅπως αὕτη θέλει. Ὡστε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν τῆς ἤλθεν ἀκόμη εἰς τὸν νοῦν· δὲν ἐσκέφθη ἀκόμη νὰ διπλασιάσῃ τὴν συνδρομήν, διὰ νὰ διπλασιάσῃ καὶ τὰς ἐπισκέψεις τῆς. Ἐσκέφθη ὅμως ἐν ἄλλο μέσον, τὸ ὁποῖον εἶπεν ἤδη εἰς τοὺς φίλους τῆς πρὸ πολλοῦ καὶ τοὺς παρεκάλεσε μάλιστα πολλὰκις νὰ τὴν βοηθήσουν, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὅσα τὸ δυνατόν ταχύτερον ὁ σκοπὸς τῆς. Ἐκαμὲ πολλοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ εὗρεν ὅτι ἂν εἴχε τοῦλάχιστον δέκα ἕως δώδεκα χιλιάδας συνδρομητῶν, θὰ ἤδυνάτο χωρὶς νὰ αὐξήσῃ τὴν συνδρομήν, νὰ τοὺς ἐπισκέπτεται δις τοῦ μηνός. Πολλοὶ ἐνήργησαν πραγματικῶς μετὰ θερμοῦ καὶ εὐγενοῦς ζήλου καὶ ἐνέγραψαν οὐκ ὀλίγους συνδρομητάς· ἐκ τῶν πολλῶν ὅμως τούτων ὁ ὁποῖος ἐνήργησαν παρετήρησεν ἡ Διάπλασις ὅτι οἱ περισσότεροι δὲν εἶνε ἐκ τῶν μικρῶν τῆς φίλων, ἀλλ' ἐκ τῶν μεγάλων φίλων τῆς· διότι πρέπει νὰ εἰσεύρεται — καὶ τὸ βλέπετε δὲ χωρὶς νὰ σὰς τὸ εἴπω — ὅτι πᾶν ὅτι λέγει ἡ Διάπλασις τὸ λέγει τόσον ὥραϊα καὶ μὲ τόσην χάριν, ὥστε μολοντί τὸ λέγει διὰ τοὺς μικροὺς τῆς φίλους, τὸ ἀναγινώσκουν καὶ οἱ μεγάλοι μὲ πολλὰν τὴν εὐχαρίστησιν καὶ εὐρίσκουν μεγάλαν ἀπόλαυσιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς. Διὰ νὰ ἐκφράσῃ λοιπὸν τὰς εὐχαριστήσεις τῆς ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς μεγάλους τούτους φίλους τῆς καὶ διατηρήσῃ θερμὰ πάντοτε τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθηματὰ τῶν ἐσκέφθη νὰ κάμῃ καὶ τι χάριν αὐτῶν. Τί νὰ κάμῃ λοιπὸν, τί νὰ κάμῃ; τί ἄλλο παρὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ τοῖς παράσχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ πλουτίσωσιν τὴν βιβλιοθήκην τῶν μὲ ὥραι-

τατα συγγράμματα, μὲ τὰ ποιήματα τοῦ ἐθνικωτέρου ἡμῶν ποιητοῦ, μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐθνικωτέρου ἡμῶν ἱστοριογράφου καὶ μὲ τόσα ἄλλα ὥραϊα καὶ ἠθικὰ βιβλία τὰ ὁποῖα ἐξάπαντος πρέπει νὰ κοσμῶσι τὴν βιβλιοθήκην παντὸς Ἑλλήνου. Θὰ τὸ ἴδῃτε εἰς τὴν ἀγγελίαν τὴν ὅποیان θὰ λάβητε μετὰ τοῦ φυλακίου τούτου τὴν ὅποیان πολὺ σὰς παρακαλῶ νὰ δώσητε εἰς τοὺς γονεῖς σας, τοὺς μεγάλους ἀδελφούς σας, τοὺς μεγάλους ἐν γένει φίλους σας καὶ φίλους μας, ὅστινες ἅμα τὴν ἀναγνώσουν θὰ ἴδουν ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε ἀξία καὶ τῶν μεγάλων φίλων τῆς ὅσον εἶνε καὶ τῶν μικρῶν καὶ παρακαλέσατέ τους νὰ ἐκδηλώσωσιν τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην τῶν καὶ νὰ ἐνεργήσωσι καὶ πάλιν πρὸς αὐξήσιν τῶν φίλων τῆς, διότι ἐκτὸς τοῦ ἐνδιαφέροντος ὅπερ θὰ φανῇ ὅτι ἔχουν δι' ὑμᾶς, φροντίζοντες νὰ λαμβάνητε τὴν Διάπλασιν δις τοῦ μηνός, θὰ ἔχωσι καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ στολίσωσι τὴν βιβλιοθήκην τῶν μὲ τόσα ὥραϊα βιβλία, ἀντὶ τὸσον μικρὰς σχετικῆς τιμῆς.

Δύο ἐκ τῶν φίλων μου εἶνε διδύμοι ἀδελφοί, εἶνε ὀκταετείς καὶ ὀνομάζονται ὁ μὲν Πέτρος ὁ δὲ Παῦλος· μοι γράφουν λοιπὸν οἱ δύο αὐτοὶ ἀδελφοὶ ὅτι οὐδέποτε λέγει ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν καλὰ νὰ πάθῃ, ὁσάκις ὁ ἄλλος τιμωρεῖται, διότι εἶνε ἡγαπημένοι ἀδελφοί. — Δὲν ἀμφιβάλλω, φίλοι μου, δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου, διότι οἱ ἀδελφοὶ πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε ἡγαπημένοι. Οὐδ' ἐννοοῦσε σὰς ἡ Κυρία Φιλομήλα εἰς τὸ διήγημά της «Καλὰ νὰ πάθῃ!» τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, οὐδ' ἦτο ποτε δυνατόν νὰ πιστεῖται ὅτι εἰμπορεῖ νὰ εἶνε τις συνδρομητῆς τῆς «Διαπλάσεως» καὶ συγχρόνως νὰ ἔχῃ τόσον μοχθηρὰν ψυχὴν ὅσον τὰ δύο ἐκείνα παιδία Πέτρος καὶ Παῦλος περὶ τῶν ὁποίων ἐπρόκειτο εἰς τὸ «Καλὰ νὰ πάθῃ!» Ἀ! πᾶ! πᾶ! πᾶ! πᾶ!... Καλὴ γίνεταί ποτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

Δὲν ἔχομεν καμμίαν δυσκολίαν, φίλον Ἑλλαδοτρόπιον, νὰ παραδεχθῶμεν τὴν παρατήρησίν σου.

Διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἔλαβον μερικὰς λύσεις μὲ τὸ ψευδώνυμον Πλειάς. Τίνος νὰ εἶνε ἄρα γε; τίνος;

Τέλος ἀνεφάνη τὸ Βόρειον Σέλας καὶ λίαν εὐγενὸς μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τοὺς ζητήσαντας νὰ μάθωσι τὸ ὄνομά του ὅτι καλεῖται Κωνσταντῖνος Α.

Κ. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἐξετέλεσα τὴν παράκλησίν σου, ἀγαπητὸν μοι Βόρειον Σέλας. Θὰ ζητήσω ὅμως καὶ ἐγὼ μίαν χάριν ἀπὸ σέ... ἐπιθυμῶ νὰ μοι γράψῃς συγχρόνως.

Ὁ Ἐσπερος μοι ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν του καὶ εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ τὴν δημοσιεύσω. Θὰ τὸν ἴδῃτε, θὰ τὸν γνωρίσετε ὅλοι ὅσοι μ' ἐρωτᾶτε.

Ἐὰν πρόκειται νὰ μοι γράψετε τοιαύτας ἐπιστολάς, φίλοι μου Δάμων καὶ Φιντίας, ὅχι μόνον θὰ παύσω νὰ σὰς ἀγαπῶ, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ σὰς ἀπαντῶ πλέον. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ διεγείρωνται πάθῃ μεταξύ τῶν φίλων μου, ἀλλ' ἡ ἀμοιβαία ἐκτίμησις καὶ ἀγάπη. Τί εἶνε λοιπὸν αὐτὰ ποῦ ἀρχίσατε. Εἰμὶ βεβαία ὅτι θὰ μοι ζητήσητε συγχώρησιν διὰ τὰς τελευταίας σας ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐξ ἀπερίσκεψίας ἐγράψατε βεβαίως, διότι καὶ ὅλα εἶσθε καλὰ παιδία, καὶ σὰς ἀγαπῶ.

Προμάντευθ' ὅτι ὁ Ἀετιδὲς τῶν Μελανῶν Μελῶν θὰ γίνῃ καλὸς συνεργάτης μου εἰς τὰς «Πνευματικὰς Ἀσκήσεις» καὶ τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα». Μόλις ἐφέτος ἐγνωρίσθημεν καὶ μοι ἔστειλεν ἀμέσως, ἐν λογοπαίγνιον πρὸς δημοσίευσιν. Μὴ παραξενευθῇτε ὅμως διότι δὲν τὸ δημοσιεύω! Καλούτσικο εἶνε, μολοντί εἶνε τὸ πρῶτόν του, ἀλλ' ἤξεύρω ὅτι τὸ δεύτερόν του θὰ εἶνε πολὺ καλλίτερον καὶ θέλω ἐγὼ νὰ γείνῃ καὶ πῶς ζωηρότερα ἡ πρώτη του ἐμφάνισις καὶ ἀνταξία τοῦ ψευδωνύμου του, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην καλαισθησίαν ἐξέλεξεν.

Ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὸν Δ' διαγωνισμόν, ἥτις ἄλλως ἦτο καλὴ, ἐφθασε πολὺ ἄργα καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, ἀγαπητὲ Μ. Μ. Σ. Πρόσφερε, σὲ παρακαλῶ, τὰς προσήσεις μου εἰς τὸν ἀξιαγάπητον πᾶτέρα σου καὶ εἰπέ τῷ, ὅτι ὁσάκις λέγει εἰς τὸν διδάσκαλόν σου νὰ εἶνε αὐστηρὸς καὶ νὰ σοῦ ταῖς βρέξῃ καὶ ποτε, πρέπει νὰ λέγῃ τοῦλάχιστον καὶ εἰς σὲ νὰ εἴσῃ φρόνιμος καὶ ἐπιμελής... Ἀλλὰ μοι φαίνεται, ὅτι σὺ καὶ χωρὶς νὰ σοὶ τὸ εἴπῃ ὁ πατέρας εἶσαι τοιοῦτος καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἔδωκες ἀφορμὴν εἰς τὸν διδάσκαλόν σου νὰ σοῦ ταῖς βρέξῃ.

Αὕτῃ ἡ Νεαρά Πλειάς καταγίνεται βλέπω εἰς μελέτας ἀρχαιολογικάς. Ἀποδείξει ὅτι μοι ἔστειλε πρὸς δημοσίευσιν πνευματικὰς τινας ἀσκήσεις τὰς ὁποίας ὅμως ἐγὼ θὰ φυλάξω μετὰ πολλῆς προσοχῆς, διότι ἔχουν πρᾶγματι ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν.

Νομίζω, ἀγαπητὸν μοι Δείριον, ὅτι καὶ ποτε ἔλαβον μερικὰς λύσεις ὑπογεγραμμένας μόνον μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ ἐγὼ, κατὰ τὴν συνθήειάν μου, δὲν τὰς ἔλαβον ὑπ' ὄψιν, ἀφοῦ πλησίον τοῦ ψευδωνύμου δὲν ὑπῆρχε καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα σου. Δὲν σημαίνει τίποτε, ἂν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν συνδρομητῶν μου εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐγγεγραμμένον καὶ ὅχι τὸ ἰδικόν σου, διότι ἐγὼ τοὺς ἀδελφούς τῶν φίλων μου τοὺς θεωρῶ ἐπίσης φίλους μου καὶ τοὺς ἀγαπῶ ἐξ ἴσου καὶ αὐτούς, ἐνίοτε μάλιστα καὶ περισσότερον, ὅταν μάθω ὅτι αὐτοὶ εἶνε φρονιμώτεροι καὶ ἐπιμελέστεροι καὶ εὐφρόνιστοι, ὥστε καὶ σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου δύνασθε νὰ μοι γράψετε καὶ νὰ μοι στέλλετε λύσεις, ἐγὼ δὲ θὰ τὰς δημοσιεύω καὶ θὰ σὰς ἀπαντῶ. Φίλησέ μου τώρα τὴν Ἀνεμώνην.

Ἡ Μικρούλα Τραλαλὰ καὶ ὁ Ἐρυσθὸς Ψιττακὸς θὰ μάθουν, Μικρά μου Πεταλούδα, ὅτι ἐρωτᾷς τί ἔγιναν, πῶς δὲν φαίνονται πλέον εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ἐπίσης θὰ μάθῃ ὁ Ἀραπάκος ὡς καὶ ὁ Δάμων καὶ Φιντίας ὅτι τοὺς ἀσπάζεσαι καὶ ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά των.

Ὁ Εὐάγγελος Δ. Α. ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ Φωτοδόλου Ἀστέρος, ὃν καὶ ἀσπάζεσαι. Ἀλλὰ διατί, ἀγαπητὲ μου Εὐάγγελε, δὲν ἔλαβες καὶ σὺ ψευδώνυμον, ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ φίλοι μου ὅσοι μοι γράφουν συχνά; μήπως δὲν ἔχεις σκοπὸν νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν μετ' ἐμοῦ ἀλληλογραφίαν σου;

Πρόσφερε, σὲ παρακαλῶ, τοὺς ἀσπασμούς μου εἰς τὸν Φωτοδόλου Ἀστέρα, ἀφοῦ τὸν βλέπεις καὶ ἡμέραν, μικρὲς μοι Ῥαταπλάν-πλαν-πλαν καὶ εἰπέ του ὅτι ὁ φίλος μου Ἀρβανίτης ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του, καὶ ὅτι τὸ Ἑλλαδοτρόπιον τῷ προσφέρει τὰς προσήσεις του καὶ μοι λέγει νὰ τῷ εἴπω ὅτι τὸ ὄνομά του ἀποτελεῖται ἐξ ἐνὸς διπλοῦ συμφώνου καὶ τῶν δύο μακρῶν φωνηέντων, ἐρωτᾷ δὲ διὰ τὸ ἰδικόν τὸ ὄνομα. Ὅλα ὅμως αὐτὰ νὰ τῷ τὰ εἴπῃς πρὶν τ' ἀναγνώσῃς μόνος του. Τρέξε λοιπὸν!

Ἀ! στάσου δά! εἰδες; παρ' ὀλίγον νὰ τὸ λησμονήσω. Ἄκου νὰ σὲ πῶ, Ῥαταπλάν· εἰπέ ἀκόμη εἰς τὸν Φωτοδόλου Ἀστέρα ὅτι ὁ Ἐσπερος τὸν ἀσπάζεσαι, καὶ ὅτι θεωρεῖ περιττὸν νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, διότι μετ' ὀλίγον θὰ δημοσιεύω τὴν εἰκόνα του καὶ θὰ τὸν γνωρίσῃ καλλίτερον, πρόσθεσον δὲ εἰς ὅλα αὐτὰ ὅτι ὁ ἴδιος Ἐσπερος εὐχεται διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου νὰ γνωρίσῃ λίαν ταχέως καὶ ἐκείνους τὸν Φωτοδόλου Ἀστέρα. Θὰ τὰ ἐνθυμηθῇς ὅλα;

Ἡ Μικρὰ Σεισουρήθρα ἡ ὁποία, ὡς κάλλιστα γνωρίζεις ἡ Διάπλασις, παρέστησε μετ' ἄλλων φίλων τῆς «τὸ Δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς» ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου παρὰ τοῦ ὁποίου ἐχειροκροτήθησαν καὶ ἐπηνέθησαν ὅλοι οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὴν παράστασιν, θὰ εὐχαριστηθῇ, λέγει πάρα πολὺ ἂν κατορθώσῃ νὰ τὴν ἐπισκεψῇ εἰς τὴν φωλεάν τῆς ἡ Ἀγγελοφόρος Περιστερὴ, ἣν ἀσπάζεσαι· λυπεῖται δὲ πολὺ ποῦ ἐσθύσε ὁ Παλιὸς Ἀστήρ, ἄλλως θὰ τοῦ ἔλεγε τὸ ὄνομά της. (Ὡ! αὐτὸς τὸ ἤξεύρει, ὑποθέτω, φίλη μου). Τὴν δὲ Μικρὰν Πεταλούδαν θὰ προσπαθήσῃ, λέγει, νὰ τὴν συλλάβῃ εἰς κανὲν ἄνθος ἐπάνω καὶ νὰ τῆς εἴπῃ κρυφὰ ὅτι αὐτὴ τὸ ὄνομά της. Καλὰ ποῦ σοῦ τὸ εἶπε, Μικρὰ Πεταλούδα. Ἐχε τὸν νοῦν σου!

Φυλαχθῇτε ὀλίγον ἀπὸ τὴν νέαν φίλην μου τὴν Σφήκα. Εἰσεύρετε ὅτι αἱ Σφήκες κεντρῶνουν φαρμακερά αὐτὴ ὅμως, ὡς καὶ ἡ ἴδια μοι γράσει, ἐπειδὴ εἶναι μικρὰ καὶ καλοαναθεωραμένη Σφήκα, οὔτε δύναται, οὔτε θέλει νὰ κεντρήσῃ δυνατά. Ἀποδείξει τούτου εἰς αἱ ἐξῆς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας μὲ πολλὴν εὐφύαν καὶ μὲ πνεῦμα ἀστεϊσμοῦ, ἐννοεῖται, ἀποτείνει πρὸς τοὺς φίλους μου Ἐσπερον καὶ Μικρὰν Σεισουρήθραν, ἀφορμὴν λαμβάνουσα ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Δ' διαγωνισμοῦ. Ἐρωτᾷ λοιπὸν τὸν Ἐσπερον: «α') ἐὰν ἡ Σερπετὴ ἀντικρύξῃ κλειστόν στόμα σκύλου καὶ ὅχι ἀνοικτὸν θὰ φοβεῖτο; β') Διατί ἡ Σερπετὴ νὰ φοβῇ μὴ τὴν ἀρπάξουν τὰ νύχια τοῦ σκύλου καὶ ὅχι τὰ δόντια; βεβαίως θὰ ὑπέθεσεν ὅτι καὶ οἱ σκύλοι εἶνε γάτοι. γ') Ἦτο ὁ Κυρ-Γεώργης ἐνήμερος εἰς τὰ νέα τῆς ἡμέρας ἀφοῦ ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας τὰς ὁποίας εὕρισκεν εἰς τὰ ἀλφειοκούρελά του;» Πρὸς δὲ τὴν Μικρὰν Σεισουρήθραν ἀποτείνει τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν: «ἀφοῦ πέρυσιν ὅτε ἦσο 8 ἐτῶν ἔγραψες εἰς τοὺς Διαγωνισμούς τῆς «Διαπλάσεως» 800 λέξεις, ἐφέτος, ὅτε εἶσαι 9, γράφεις 900 λέξεις, τοῦ χρόνου σκοπεύεις νὰ γράψῃς 1000;» — Ἡ Διάπλασις περιμένει νὰ ἀπαντήσωσι μὲ εὐφύαν καὶ μὲ ὀλίγας λέξεις εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Σφήκας οἱ δύο ἐρωτώμενοι φίλοι τῆς.

ΑΙ «ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ» ΤΟΥ Κ. ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

Πωλούμεναι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ λεπτ. 50 διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ 75 διὰ τοὺς μὴ τοιούτους

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Πρὸς πάντας τοὺς ἀγοράζοντας ἀπὸ σήμερον τοὺς τρεῖς ἐκδεδομένους

τόμους τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἐκαστος τόμος τιμᾶται φρ. 2, 50 — Ταχυδρομικῶς δ' ἀποστέλλόμενος φρ. 2, 80

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

34. Ἑλλητισύμφωνον: ἡ—ἰα—ἡ—εἰ—οὐ—
δ'—α—ε—ἰ—ο—ὑ—ο—ο—ο—α—ἰ—ο—ο—ο—ε—α—
ο—ἡ—αὐ—οὐ—, —ω—ε—α—ἡ—ἡ—αι—α—ο—ο—
Ε'—ἰ—ε—ο—ὑ—α—ἰ—ω—α—ἰ—ω—, —ο—α—α—α—ε—ο—αι
—εἰ—ἡ—ἡ—α—α—ἰ—ο—ἡ—ἡ—, —εἰ—ω—αἰ—ω—
δ'—ο—ω—.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γελασῆς.

35. Συλλαβογρίφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶν' ἀριθμός, φύλλον τὸ δευτέρον μου,
Εἰς κήπους δὲ οἱ φίλοι μου ζήτοῦν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστέλη ὑπὸ τῶν Χαρίτων τοῦ Θεοῦ.

36. Συλλαβογρίφος. Τὸ πρῶτόν μου εὐρίσκεται
εἰς τοὺς συνδέσμους, τὸ δευτέρον μου μεταξὺ τῶν Κυ-
κλάδων νήσων, τὸ δὲ σύνολόν μου εἰς τὸν κατάλογον
τῶν ἀρχαίων ἐλλήνων ποιητῶν.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ζερυρίου Αὔρας.

37. Συλλαβογρίφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρό-
θεσις, τὸ δευτέρον μου ἱπωρικόν, τὸ σύνολόν μου
χόρτον.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Φωτοβόλου Ἀστέρου.

38. Συλλαβογρίφος.

Εἶνε πρόθεσις τὸ πρῶτον, τὸ δὲ δευτέρον μου γράμμα,
Εἰς νεκροταφεῖον τρέξε νὰ μὲ εὕρῃς ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστέλη ὑπὸ Γερ. Μ.

39. Λεξιγρίφος. Μὲ κεφαλὴν ἡμῖν φοβερός δη-
μαγωγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἄνευ κεφαλῆς ἔχω φοβεράν
κεφαλὴν.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἀειθαλῆς Δάφνης.

40. Λένιγμα.

Δὲν ἔχω πόδι, ἀλλ' ἐμπρὸς ἀκαταπαύστως τρέχω
Καὶ τὴν ζωὴν ἐνφ' ἑμετέρῳ ἐγὼ ζωὴ δὲν ἔχω.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Κορκωρᾶν.

41. Παίγνιον. Λάβε ἐν μου γράμμα, λάβε μου
δύο γράμματα, τρία γράμματα, τέσσαρα γράμματα—
ἂν ὅλα μου τὰ γράμματα λάβῃς, ἐγὼ οὐδὲ κατ' ἐλά-

χιστον θὰ μεταβληθῶ. Δύνασαι νὰ μαντεύῃς τίς
εἰμαι;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Κρικιρὶ καὶ Τουρουρῶ.

42. Λογοπαίγνιον. Ποῖον ἵνῃσιον ἔχει ἀνάγκην
ἀπὸ γάτους;

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Σισουρήθρας.

43. Λογοπαίγνιον. Ποῖα γράμματα τοῦ ἀλφα-
βήτου δὲν εἶνε κακά;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Καπουκίου.

44. Λογοπαίγνιον. Κατὰ τί συμφωνεῖ ὁ ἀμελής
μαθητὴς μὲ τὸν ποντικόν;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Πετινοῦ.

45. Λογοπαίγνιον. Ποῖα νήσος εἶνε ἐξηραφέ-
στερα εἰς τὸ Γαλαξείδιον, εἰς τὸ Γαλάξιον καὶ εἰς τὸν
Γαλατᾶν, παρὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Βραΐλαν, εἰς
τὸ Φανάριον καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Κορδαλοῦ.

46. Λογοπαίγνιον. Ποῖα ἐκ τῶν προθέσεων εἶνε
αἱ μᾶλλον μισηταί;

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἀκανθυλλίδος.

47. Λογοπαίγνιον. Διαίτῃ τὰ βρέφη εἶνε εὐτραφέ-
στερα εἰς τὸ Γαλαξείδιον, εἰς τὸ Γαλάξιον καὶ εἰς τὸν
Γαλατᾶν, παρὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Βραΐλαν, εἰς
τὸ Φανάριον καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Κορδαλοῦ.

48. Ἀπροσδόκητον: Πῶς δυνάμεθα νὰ διατηρῶ-
μεν καινουργίῃ τὰ υποδήματά μας;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Σπινθέρου.

49. Ἀπροσδόκητον: Πόθεν δὲν δύναται νὰ λείψῃ
ἡ εὐτυχία;

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἀπτερίου Νίκης.

ΛΥΞΕΙΣ

18. Ἀπ' οὐδενὸς τῶν ἔργων ὅσα πράττεις πρέπει
νὰ λείπῃ ἡ προσοχή καὶ ἡ μετ' ἀκριβοῦς σκέψης
οἰκονομία.—19. Κάμηλος.—20. Πιπέρι.—21. Γ-
φασμα—φάσμα.—22. Στύλος—τύλος.—23. Ἀφρός
—φρός.—24. Σιωπή.—25. Διότι ἀμφοτέρω ἔχουν
φύλλα.—26. Μέγαρο.—27. Ἀγυία.—28. Ρώμη.
—29. Ἀρχυρα.—30. Θεῖον (θεῖαφι).—31. Ἡ ἀπ'
Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ ὁδός.—32. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον
οὐδέποτε προὔτῃ.—33. Ἀν τὰ βάλωμεν ἐντός αὐτῶν.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΛΓΤΩΝ

Ἀειθαλῆς Δάφνη 11 α'.—Ἀετὶδὺς τῶν μελανῶν λιθῶν 7 α'.—Ἀθηνογένης Γ. Στέφανος 2.—Ἀμαρυλλίς 14 α' καὶ 12.—Ἀνδρουλιδάκης Γ. Κωνσταν-
τῖνος 10 α'.—Ἀνεμώνη 6.—Ἀνέφελος Νῆξ 12 α'.—Ἀντίκας Δ. Εὐαγγέλιος 4 α'.—Ἀπτερος Νίκη 7.—Ἀραβικὸς Ἴππος 8.—Ἀρβανίτης
5 α'.—Ἀργυροτόπος 7.—Βελζεβούλ 6 α'.—Βενί-Ζοῦγ-Ζοῦγ 10.—Βόρειον Σίλας 11.—Βουστρά Ἰγνένης 9.—Γούζαρη Θ. Μαρία 3.—
Δάμων καὶ Φιντίας 9.—Δημητρακόπουλος Α. Ἀγγέλιος 7 α'.—Δαδιδόγλου Ἀναστ. 11 α'.—Δουκὸς Ἰωάννα 4 α' καὶ 8.—Ἑλλαδοτόριον 10 α'.—
Ἑσπερος 10 α' καὶ 9.—Ἑτεοκλῆς καὶ Πολυνοῖκος 7.—Εὐδοκμον Μυριάθηνον 4.—Εὐσταθιάδης Δ. 8 α'.—Ζακεριδιὸς Θ. Κατίνα 6.—Ζερβὸς
Ν Δ Μ 7 α'.—Θρῆξ ὁ Γενναῖος 9 α'.—Ἰωάννου Πηνελ. 12α'.—Καγκάδης Ἰωάννα 9.—Κεραυνοδόλος Ζεδίς 1.—Κίρην 13 α' καὶ 11.—Κολιάτσου
Ἑλίας καὶ Ἰσιδωρος 7.—Κοντονικολάου Γ. Ἐρατὶ 9.—Λίριον 6.—Μαρασσίλιν 9 α'.—Μάρδα Ἀναστ. Κορδαλὴ καὶ Ἀγίλ 2 α'.—Μαρίνος Ἀθα-
ναῖος.—Μικρὰ Πεταλοῦδα 7 α'.—Μικρὰ Σισουρήθρα 14 α' καὶ 11.—Μικρὸς Διάβολος 8.—Μικρὸς Καπουκῖνος 6.—Μικρὸς Πετινός 1.—Μηχαῖλ Μελ.
9 α'.—Μιχαήλιδος Ἑλ. 11 α'.—Μικρὰ Σισουρήθρα 14 α' καὶ 11.—Μικρὸς Διάβολος 8.—Μεντῶρος Α. Παν. 9 α'.—Μικρὰ Ἑλαφὸς 13
α'.—Νεαρά Ἠλίκια 9.—Οἰκονομῆτος Δ. Ἰωὺ 1.—Μουρατῆς Ἰω. Σταμ. 4 α'.—Μπαρμπάσιος Α. Ἰωάν. 1.—Μυσσώτης 12.—Μυρσινὴ 6.
Θρασ. 8.—Πετρίδης Δ. Ἰω. 2.—Πολυχρόνον Καλλιόπη 12 α'.—Πουλίνα 13 α' καὶ 11.—Προσπάνιος Ι. Ἐμ. 5 α'.—Ραταπλάν-πλάν-πλάν
9 α'.—Ῥίξος Ἐρρίκος 5 α'.—Στεταζέρη Α. Ἀλεξάνδρα 5 α'.—Σωτηριάδου Ἀγγελικὴ 4.—Τριμάδου Σοφία 12 α'.—Τραχάλην Αλκα-
στόπουλος Κ. Εὐστάθιος 6 α'.—Τριποκαρόβου 10 α' καὶ 9.—Τσολεκίδου Ἐλένη 12 α'.—Φιλέρμος Τριγύνης 3.—Χάριτις τοῦ Θεοῦ 8.—Χρι-
στοφάκης 4.—Χρύσοφρος 4.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ αὗτῃς Διαπλάσεως τῶν Παίδων ἄγονται τὴν 1 Ἰανουαρίον καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου.
Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἱστορίαν καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους.
Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας 10 εἰς 12 συνδρομὰς στέλλεται ἐν φύλλῳ δωρεάν καὶ ὅλον τὸ ἔτος. Ἀρτεία δ' ἐκπαισ-
δραχ. 20 ἐπὶ ταῖς 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν 12.—Αἱ συνδρομαὶ ἐκ τῶν παρηλθόντων καὶ τοῦ ἐκτελειομένου ἀποστέλ-
λονται διὰ γραμματοσήμων ἐλληνικῶν, καὶ δύναν τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ὡς καὶ δι' Αἰγυπτιακῶν καὶ Ἀμερικανικῶν ἐάν δι εἶνε πολλὰ
διὰ χαρτονομισμάτων τῆς Ἑθνικῆς μόνον Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας, δι' ἑπιταγῶν, διὰ τοκομεριδίων τῶν Ἑλληνικῶν βασιλέων, διὰ χρυσῶν
νομισμάτων, χρηματοδομημάτων καὶ συναλλαγματικῶν. Διευθύνονται δὲ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων εἰς Ἀθήνας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας, ἀριθ. 25, ἀπέναντι τῆς Ῥόμης, ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλά. 1882—Β', 209.